

ÎNCHIEIEREA LUCRĂRILOR SESIUNII MARI ADUNĂRI NAȚIONALE

Lucrările primei sesiuni a celei de-a VI-a legislaturi a Marii Adunări Naționale a Republicii Socialiste România au continuat în cursul zilei de vineri.

Dimineața au avut loc ședințe de lucru ale unor comisiuni permanente în legătură cu examinarea proiectelor de legi înscrise în continuare pe ordinea de zi a Marii Adunări Naționale.

După-amiază, lucrările sesiunii Marii Adunări Naționale s-au desfășurat în ședință plenară. La intrarea în sală, deputații și invitații au întâmpinat cu puternice aplauze pe conducătorii de partid și de stat.

În loja din stânga au luat loc membrii Consiliului de Stat. Au asistat numeroși invitați — activiști de partid și de stat, conducători ai instituțiilor centrale și ai organizațiilor obștești, personalități ale vieții economice, științifice și culturale.

diplomatice acreditate în țara noastră. Au asistat, de asemenea, ziaristi români și corespondenți ai presei străine.

După ce a deschis lucrările sesiunii, președintele Marii Adunări Naționale, Ștefan Voitec, a dat cuvântul deputatului Manea Mănescu, vicepreședinte al Consiliului de Stat, care a prezentat expunerea la proiectul de lege cu privire la organizarea și funcționarea Consiliului Economic. Raportul Comisiei economice-financiare la acest proiect de lege a fost prezentat de deputatul Aurel Vijoli, președintele comisiei.

Au avut loc apoi discuții, la care au luat cuvântul deputații Costache Sava, director general al Combinatului petrochimic-Pitești, și Gheorghe Pană, prim-secretar al Comitetului județean Brașov al P.C.R., președintele Consiliului popular județean.

Proiectul de lege a fost discutat apoi pe articole și susținut în întregime votului deputaților.

Marea Adunare Națională a adoptat prin vot secret, cu bile, Legea cu privire la organizarea și funcționarea Consiliului Economic.

Primit cu oii aplauze a luat cuvântul tovarășul Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri, care a prezentat ex-

punerea la proiectul de lege privind înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Apărării Republicii Socialiste România. Deputatul general de armată Ion Tutoveanu, vicepreședinte al Comisiei pentru probleme de apărare, a prezentat raportul Co-

misiiei la acest proiect de lege. La discuția generală au luat cuvântul deputații Nicolae Militaru, general-locotenent, și Mișu Dobrescu, prim-secretar al Comitetului județean — Iași al

(Continuare în pag. a III-a)

Tovarășul Nicolae Ceaușescu a primit pe ambasadorul Turciei

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat, a primit vineri pe ambasadorul Turciei, Kamuran Gürün, la cererea acestuia. În legătură cu apropiata vizită pe

care președintele Consiliului de Stat o va face în Turcia. La primire a luat parte Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe.

Întrevederea s-a desfășurat într-o atmosferă cordială.

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXV, SERIA II NR. 6166

8 PAGINI - 30 BANI

SÎMBĂȚĂ 15 MARTIE 1969

Primirea de către tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU a șefilor misiunilor diplomatice

Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, împreună cu președintele Consiliului de Miniștri, Ion Gheorghe Maurer, și președintele Marii Adunări Naționale, Ștefan Voitec, au primit, vineri seară, la Palatul Marii Adunări Naționale, pe șefii misiunilor diplomatice acreditate la București, care au prezentat felicitări pentru realezarea în aceste funcții, de către Marea Adunare Națională.

La solemnitate a luat parte Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe.

Au prezentat felicitări ambasadorii: R. P. Bulgaria — Gheorghe Bogdanov, decanul corpului diplomatic; R. D. Vietnam — Hoang Tu, Italiei — Niccolò Moscatò, R. P. Ungaria — Jozsef Vince, R. D. Germane — Ewald Moldt, Elveției — Charles-Albert Dubois, Uniunii Sovietice — A. V. Basov, R. P. Albania — Josif Pogace, Iranului — Soltan H. V. Sanandaji, Greciei — Jean Ch. Cambiotis, Turciei — Kamuran Gürün, Argentinei — Rogelio R. Tristany, Pakistanului — Jamsheed K. A. Marker, Suediei — baron Carl Rappé, Belgiei — Jan Adriaanssen, Finlandei — Kaarlo Veikko Makela, R. P. Polone — Jaromir Ocheduzko, Japoniei — Toshio Mitsuho, Olandei — Dirk van Eysinga, R. S. Cehoslovacei — Karel Kurka, Indoneziei — Hamzah Atmohandojo, Aus-

triel — Eduard Tschöp, Republicii Arabe Unite — Moustapha Mouzkhtar, R. P. Mongolia — Damdinrenghin Bataa, Republicii Cuba — Jesus Barreiro Gonzalez, Marii Britanii — Denis Seward Laskey, Franței — Pierre Pelen; miniștrii: Israelului — Eliezer Doron, Braziliei — Marcos Antonio De Salvo Coimbra; însărcinați cu afaceri ad-interim ai: Danemarcei — R. Wagner Hansen, Republicii Chile — Rolando Stein, R. P. Chineze — Ma Siu-Sin, Republicii Orientale a Uruguayului — Juan Carlos Nadal Jaume, Republicii Irak — Jamil Al Windawi, Republicii Venezuela — E. Conde Barrios, R.P.D. Coreene — Pak Bon Son, R.S.F. Iugoslaviai — Milorad Komatina, R. F. a Germaniei — Franz Drutschmann; președintele și Harry G. Barnes, consilier al Ambasadei S.U.A., B. D. Goswami, prim-secretar al Ambasadei Indiei, Tran-Kien, prim-secretar al Reprezentantului Național de Frontiere Național de Eliberare din Vietnamul de Sud, și Richardo Gimenez-Arnau, șeful Reprezentanței consulare și comerciale a Spaniei.

În numele ambasadorilor, miniștrilor plenipotențiarilor, însărcinaților cu afaceri ai misiunilor diplomatice, acreditate la București și a întregului corp diplomatic, ambasadorul R. P. Bulgaria, GHEORGHI BOGDANOV, decanul corpului diplomatic, a

adresat tovarășului Nicolae Ceaușescu felicitări cordiale cu prilejul realezării sale de către Marea Adunare Națională ca președinte al Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România.

Sub conducerea dumneavoastră, sub conducerea Consiliului de Stat, a Marii Adunări Naționale și a Consiliului de Miniștri — a spus vorbitorul — Republica Socialistă România se dezvoltă neabătut pe calea progresului economic, social și cultural.

Rezultatele deosebite, succesele în dezvoltarea țării sunt garantate de promovarea politicii de consolidare a păcii în lume și a colaborării multilaterale dintre popoare.

Transparența în viața și politica pentru pace și colaborare dintre Republica Socialistă România și țările pe care le reprezentăm noi, este o cauză comună, pentru realizarea căreia noi, conducătorii misiunilor diplomatice acreditate la București, sintem obligați să depunem eforturi susținute.

Noi toți, a spus decanul corpului diplomatic, vă urăm multă sănătate și succese în munca dv. de stat și social-politică de înaltă răspundere, pentru continuarea înfloririi a Republicii Socialiste România, pentru întărirea relațiilor de prietenie dintre Republica Socialistă România, poporul român și țările și popoarele pe care le reprezentăm noi aici.

De asemenea, cu satisfacție mă folosesc de acest prilej pentru a transmite felicitări tovarășului Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri, precum și tovarășului Ștefan Voitec, președintele Marii Adunări Naționale, cu ocazia alegerii lor și a le ura sănătate și muncă

rodnică pentru binele poporului român.

Luând cuvântul, președintele Consiliului de Stat, NICOLAE CEAUȘESCU, a spus:

Doresc în primul rând să mulțumesc pentru felicitările adresate mie, de asemenea pentru felicitările adresate tovarășului Maurer, tovarășului Voitec, cu ocazia alegerii noastre în funcțiile de conducere ale statului român.

Impărtășesc pe deplin ceea ce exprimăte de decanul Corpului diplomatic că în situația internațională de astăzi trebuie să facem totul pentru a dezvoltarea relațiilor de colaborare și prietenie între toate popoarele lumii.

Consiliul de Stat, Guvernul român, dind expresie voinței noastre acțiune și a poporului nostru, vor acționa și în viitor în spiritul dezvoltării colaborării cu statele pe care dumneavoastră le reprezentați aici, cu toate statele lumii, considerind că aceasta este o cerință obiectivă a păcii și progresului contemporan, corespunzător intereselor tuturor popoarelor. Răspunderea noastră, a tuturor a celorlora cărora popoarele le îndreptățește sarcini de conducere, este de a acționa în spiritul păcii și colaborării internaționale.

Puteți fi siguri, și vă rugăm să transmiteți această guvernelor dumneavoastră, că înțelegem și înțelegem că înțelegem guvernul român va fi un partener loial, hotărât să facă totul pentru cauza păcii și prieteniei între popoare.

Vă doresc succes în activitatea dumneavoastră. După solemnitate, președintele Consiliului de Stat și ceilalți conducători de stat s-au întreținut cordial cu șefii misiunilor diplomatice.

(Agerpres)

STUDENTUL — LA ÎNĂLȚIMEA CONDIȚIEI SALE SOCIALE

Datoria de a învăța continuu avind perspectiva permanentă a integrării viitoare cu întreaga energie, activ, competent în creșterea de opere materiale și spirituale, pentru edificarea societății socialiste în patria noastră, pretinde studenților, în anii de învățatură, un efort mare pentru o temeinică pregătire profesională și științifică, o cunoaștere amplă despre lume, despre viață și societate, orientare sigură pe care o dă formația materialistă, o sumă de cunoștințe precise în domeniul filozofiei marxiste, al științelor naturii și al științelor sociale. Înțelegerea acestor Imperative esențiale, implicând acțiune eficientă din partea studentului în activitatea universitară, este înseamnă de fapt, înțelegerea exactă a locului și rolului său propriu în societatea socialistă, în lumea contemporană.

În acest spirit, adunarea generală pentru dare de seamă și alegerea a Asociației Studenților de la Facultatea de Filozofie din Capitală, a analizat multilateral, raportând realizările de până acum la parametrii existențelor superioare ale anului 1969, măsura în care viitorii socialisti își îndeplinesc principala lor îndatorire — învățatură — rolul pe care organizațiile de tineret, prin diferite acțiuni și inițiative, l-au jucat în ultima perioadă în activitatea complexă de educare a studenților, direcțiile, modalitățile concrete de lucru pentru viitor.

Marea majoritate a studenților studiază cu seriozitate și pasiune, se pregătesc temeinic. 88,6% la sută din studenții prezenti la examenele din iarnă au note între 7-10. Jumătate din ei obținând numai

note de 9 și 10. A crescut numărul de note foarte bune față de sesiunea din iarnă 1967. 49 de studenți au obținut numai „10”.

Cerintele generale care vizează pregătirea temeinică a studenților și, în special, particularitățile pregătirii studenților din Facultatea de Filozofie, au generat în adunare o atmosferă exigentă de dezbateri activă a situației profesionale, tendințele de delăsare, de lipsă de profunzime în pregătire fiind analizate cu toată seriozitatea. Din totalul studenților, sint integrați 69,76 la sută — o situație care nu poate multumi. Un număr mare de studenți nu au promovat toate examenele, ori nu s-au prezentat la unul sau mai multe examene. La anul III — filozofie sint integrați numai 6 studenți din 21, la anul I — psihologie numai 9 studenți, din 30, la anul II sint 31 nepromovați și 6 neprezentați la nici un examen. Firește, s-a precizat, în condițiile pregătirii universitare, răspunderea pentru rezultatele obținute revine în primul rând studenților respectivi. Dar, asemenea situații constituie și pentru Asociația Studenților, pentru organizațiile U.T.C. de an, un prilej serios de reflecție. Aceasta implică promovarea unui spirit de exigență înalt, privind comportarea studenților și interesul lor zilnic pentru pregătirea profesională, care să nu se manifeste exclusiv cu prilejul examenelor, ci să fie prezent, la cursuri și seminare, pe parcursul întregului proces de învățămînt.

În ceea ce privește activita-

ION TRONAC

(Continuare în pag. a VII-a)

Continuind seria intilnirilor dintre tineri și sportivii pe care aceștia îi îndrăgesc, „Scinteia tineretului”, în colaborare cu secția propagandă a C.N.E.F.S., organizează luni 17 martie, orele 19, în sala Floresca

O ÎNTÎLNIRE ÎNTE FOTBALIȘTI ȘI SIMPATIZANȚI

Programul intilnirii se constituie sub forma unui dialog sportiv și artistic.

1. INTERVIURI PREVAZUTE ȘI... NEPREVAZUTE
Ioan Chirilă va prezenta, în cadrul unor scurte interviuri, pe toți jucătorii lotului național de fotbal.

2. CUM MERITĂ JOCĂRILE DIN CADRUL PRELIMINARIILOR C. M. DE OTBAL
Angela Niculescu, antrenorul echipei naționale, va susține în fața publicului „programul lausatic” pe baza căruia se fac pregătirile pentru Atena și Lausanne.

3. ACTORI... DESPRE... FOTBAL
Renumiți actori ai unor teatre din București vor susține în fața publicului opiniile lor despre — se poate altceva? — fotbal.

4. SURPRIZE... MUZICALE
Fotbaliștii și spectorii vor avea în mijlocul lor cântăreți de muzică ușoară, iubitori ai fotbalului, care vor aduce în cadrul intilnirii câteva surprize muzicale.

Participarea publicului la această intilnire va avea loc pe bază de invitații care vor fi distribuite prin organizațiile U.T.C. din școli, întreprinderi, facultăți, cluburi sportive și duminică la casele de bilete ale stadionului „23 August”.

Invitațiile sint gratuite.

CHEMAREA Adunării generale a Asociației Studenților din Facultatea de filozofie adresată întregii studentimi a patriei

Anul 1969, anul hotărîtor al cincinalului, marcat la începutul lui martie prin actul reafirmării voinței întregului popor de a înfăptui politica partidului, îmbracă semnificații politice deosebite prin aniversarea unui sfert de veac de la eliberarea României de sub jugul fascist, prin efortul mobilizator cu care poporul nostru întimpină al X-lea Congres al P.C.R.

Noi, studenții Facultății de filozofie, care ne pregătim să devenim militanți stabili de partid pentru ridicarea necontenită a patriei socialiste. Ne exprimăm sentimentul de recunoștință pentru perfecționările aduse școlii superioare, pentru îmbunătățirea condițiilor de studiu și viață, sintem conștienți că posibilitățile optime de care dispunem pentru realizarea pleneră a dezerterelor noastre, spreose responsabilitățile ne revine, și poartăm pentru fiecare dintre noi.

Chibzind cu maturitate asupra sarcinilor ce ne punem să intensificăm activitatea de pregătire profesională și de cercetare științifică, să aprofundăm filozofia marxist-leninistă, ținem seama de valorile și idei creatoare ale partidului nostru, să participăm cu înaltă responsabilitate la acțiunile voluntar-patriotice și de gospodărire a căminelor și cîntinelor noastre, să constituim, prin întregă comportare în facultate și în afara ei, un exemplu de înaltă responsabilitate și conduită cetățenească.

Conștienți că investițiile din învățămînt sint beneficii pentru noi, că de profunzimea pregătirii fiecărui student depinde în

(Continuare în pag. a VII-a)

OPINII EXIGENȚELE DEBUTULUI EDITORIAL

Deși relativ tânăr, literatura română nu și-a amintit excesiv proiecția în universalitate. Fenomenul remarcabil, care ar părea inexplicabil numai pentru cei obișnuiți să evalueze civilizația și cultura națională la dimensiunile unor cercetări superficiale. Căci, nu trebuie să uităm, literatura noastră cultă a apărut pe fondul unui tezaur folcloric străvechi, în cadrul căruia limbajul s-a mlădit neînecat, mijloacele de exprimare au devenit tot mai rafinate, capabile de nuanțări multiple. Așa încît, spectacolul la prima vedere, saltul este consecința unui proces

firesc. Asupra acestui aspect insistă și George Călinescu în 1946: „Civilitatea și cultura poporului român sint străvechi și literatura nu-i decît o formă secundară și de loc obligatorie. Condițiile politice au lipsit într-o cultură de salton și azi încă sforțările constructive sint cultivate până la urmă. Poporul român a avut ca mijloc de perfecțiune sufletească limba superioară, riturile, tradiția orală, cântecul și viața, ele atestau o expresie rafinată, efect al unei înaintări culturale neîntrerupte. Nouă este numul literatura de tip occidental (poezie profană, proză

analitică, dramă). Cînd o adoptăm aducem un suflet experimental și două sute de ani ne-au fost de ajuns să producem o literatură superioară, de multii îndivizibilă. Cîteva secole de întîrziere relativă nu pot anulă folosul unei existențe imemorale”. Cu o asemenea matrice, a fost traversată rapid perioada pionieratului, perioadă că-

rea îi corespunde o critică de încalzare, de promovare largă, nediferențiată. „Scrieți, băieți, numai scrieți!” — implora, parcă, Heliada Dobrescu. Cînd, însă, în a doua jumătate a secolului al 19-lea, vor apare

NICOLAE BALTAG

(Continuare în pag. a V-a)

N.R. — În pagina 5: asupra exigențelor debutului își spun părerea scriitorii: NICOLAE MANOLESCU, DEBUTURU MICU, MIHAI UNGHEANU, PETRU POPESCU.

ÎNTRUNIREA COMITETULUI POLITIC CONSULTATIV AL STATELOR PARTICIPANTE LA TRATATUL DE LA VARȘOVIA

La 17 martie a.c. se întrunește la Budapesta Comitetul Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varșovia.

COAUTORI AI CELOR UN MILIARD SI JUMATATE LEI BENEFICII - TINERII

**Anoheta noastră
la I. A. S.
VITANEȘTI,
PUCHENII MARI
și MURFATLAR**

În perioada celor două decenii de existență a întreprinderii agricole de stat au obținut succese însemnate în activitatea lor economică datorită largirii și modernizării bazei tehnico-materiale, a eforturilor depuse pentru asimilarea noului și generalizarea experienței valoroase, a perfecționării continue a conducerii, planificării, finanțării și organizării, în 1968, producțiile medii obținute la principalele culturi, în zootehnie, legumicultură și viticultură au marcat, în comparație cu oricare din anii anteriori, sporuri importante. Așa de pildă, față de anul 1950, producția globală la o sută de hectare teren agricol s-a triplă, iar producția marfă, la aceeași unitate de suprafață, a crescut de 6,7 ori; foarte multe sînt întreprinderile care au obținut, în ultimii ani peste trei mii kilograme grâu la hectar, mai mult de patru mii kilograme porumb, în peste două mii kilograme floarea-soarelui și opt mii kilograme struguri, sau unitățile în care s-a ajuns la producții medii de trei mii cinci sute — patru mii litri lapte de la fiecare vacă furajată și peste cinci kilograme lînă de la fiecare oaie. Cu toate că anul trecut condițiile climatice au fost mai puțin favorabile, totuși, întreprinderile agricole de stat au încheiat activitatea economico-financiară cu cele mai bune rezultări din existența lor. Comparativ cu 1967, valoarea producției globale a înregistrat o creștere de peste un miliard lei; și, făcîndu-se pași importanți în direcția creșterii eficienței economice, agricultura de stat a încheiat anul 1968 cu un beneficiu de peste 1,5 miliarde lei.

O întrebare care a „revoluționat” totul: de ce așteptăm rețete?

Să oferim idei...

Ferma Cornurile, din cadrul I.A.S. Puchenii Mari, are profil zootehnic. Dispune de 505 vaci de lapte și de suprafața necesară — 754 hectare — producătorii furajelor. Rezultatele economice — producția medie de lapte a fost depășită cu aproape o sută litri (s-au obținut 3.347 litri de la fiecare vacă), volumul beneficiilor s-a dublat față de plan — au situat ferma printre cele mai bune din județul Prahova. Rezultatele sînt deosebit de apreciate mai ales dacă amintim că doar cu un singur an în urmă această fermă, pe atunci brigadă zootehnică în cadrul I.A.S. Puchenii, aducea pierdere de aproape un milion lei, iar producția medie de lapte abia de denșea două mii de litri.

Totul a pornit de la un calcul, de la calculul efectuat de inginerul Constantin Ene într-o adunare largită a grupului U.T.C., unde a fost invitat să răspundă la întrebarea: **La ce producție de lapte devine rentabilă o vacă?** Sotocind la cheltuielile actuale reclamate de furajare și întreținere — explicate prin rațiile judicioase alcătuite — a intrat direct în subiect șeful fermei, ca să realizezăm un leu beneficiu trebuie să obținem în medie 3200 litri lapte de la fiecare vacă furajată. Rațiile alcătuite de noi, potențialul biologic al animalelor, toate acestea ne permit, însă, obținerea unei producții chiar mai ridicată decît acest „nivel de rentabilitate”. Noi, însă abia de realizăm 2.500 litri, iar voi, lucrătorii, un salariu cu o treime mai mic decît cel pe care l-ați putea obține...

— Cum să obținem mai mult?
— Rețete nu se pot da, cel mult idei. Trebuie acționat în funcție de starea fiecărui animal. Să luăm în calcul, de pildă, grupa numărul 5. Cele 18 vaci dau, zilnic, producții de lapte între 11 și 27 litri. Dar, sîntem siguri noi că ele dau maximum? Că prin administrarea aproximativă a rațiilor noi contribuim la plafonarea producției? Soluția ar fi: fiecare animal hrănit astfel încît rația asigurată să se transmită eficient producției. În condițiile actuale, cînd nici nu cunoaștem... puterea animalelor noi putem face mare lucru. Apoi, rezerve avem și în cîmp, acolo unde se asigură baza furajeră. Recoltele sînt mici, și furajele prea scumpe.

La adunarea aceea U.T.C., tinerii s-au angajat ca timp de o lună să urmărească, la rația de hrană progresive, capacitățile de producție a fiecărui animal, iar apoi să asigure formarea loturilor pe grupe de producție; să participe mai activ la realizarea bazei furajere.

necesarul pentru hrănirea a încă patruzeci de vaci pe timp de un an. De la o pierdere de 84 lei planificată pentru fiecare vacă, s-a realizat un venit net de 459 lei, iar salariul mediu a crescut cu 16 la sută.

Eforturile au fost, astfel, justificate prin producții, prin beneficiile realizate, prin cîștigul realizat de lucrătorii fermei.

Discutam, zilele trecute, cu un grup de tineri specialiști de la întreprinderea agricolă de stat Murfatlar asupra factorilor ce au permis obținerea, în anii din urmă, a unor rezultate economice deosebite, asupra contribuției aduse de tineri. Pregănit în evidență ideea că realizările economice ce constituie acum mîndria întregului colectiv de la această întreprindere, decorată cu Ordinul Muncii clasa I (anul trecut 67.435.000 lei beneficii, cu de două ori și ceva mai mult decît se planificase) sînt plămădite pe o muncă nu numai de un an sau doi, ci pe o întreagă activitate de perspectivă.

Alături de dotarea unității cu mașini mai multe și mai moderne, cu îngrășămintele chimice, alături de extinderea irigațiilor, „creșterea oamenilor din propria pepinieră”, cum aprecia tehnologul șef al întreprinderii, inginerul Laurențiu Tudose, a constituit cheia de boltă a succeselor. Cu șapte sau opt ani în urmă, Gheorghe Popa nu era decît șeful unei brigăzi viticole, azi însă este „inginerul agronom”, șeful fermei nr. 4 care a asigurat folosirea pentru prima dată în cadrul întreprinderii, a defolierii vitei — metoda cu rezultate deosebite pentru acumularea de zahăr în struguri. A asigurat, astfel, procentul cel mai ridicat de vinuri pure la hectar cultivat. Fără, ca să ajungă la această realizare, inginerul Popa a muncit mult, a studiat, a cercetat. Reușita l-a adus, însă, multe satisfacții. Ferma pe care o conduce s-a înscris cu peste zece milioane lei beneficii; generalizarea în cadrul întreprinderii a acestei metode folosite de acela care, prin 1960, secretarul organizației U.T.C. „pierduse” o dușmă amioză întreagă și-l lămură că, contribuind cel mai mult la realizarea celor 35 milioane lei beneficii peste plan. Dar, la Murfatlar, Gheorghe Popa nu este un „caz” ci unul din multe exemple. Într-un timp, urmînd facultatea de agricultură, Petre Ionescu s-a reprofilat și el din contabil în agronom, azi fiind șeful fermei-cramă — acel uriaș laborator unde, sub mîna pricepută a zece sau doisprezece adevărați specialiști, vinurile capătă carate noi, mustul obișnuit devenind licorosa mult apreciată a căreia, la concursurile unde a reprezentat Murfatlarul, juriile l-au acordat peste două sute mchili de aur și argint. Alți tineri, Petru Onanca, Ștefan Cristea, Constantin Catrina, Nae Marin, Elena Vărzaru, prin școlarizare, din simpli muncitori de cîmp, au ajuns maștri viticoli...

Vitanești, Cornurile, Murfatlar... Trei vizite din altele atîtea posibile de efectuat. La Amzacea, la Drăgălina, la Variș, la Prejmer, la Cotnari, la Valea lui Mihai și în oricare dintre cel puțin alte două sute de întreprinderi agricole de stat am fi mers, tot atît de grăitoare fapte am fi constatat. Pentru că, impulsul dat activității economice a I.A.S. de către Hotărîrea Plenarei C.C. al P.C.R. din 27—28 martie 1967 s-a răsfrînt direct asupra gradului de rentabilitate a unităților; chemarea de a asigura o superioră valorificare a rezervelor interne a devenit un program de lucru și pentru organizațiile U.T.C., pentru întregul detașament de tineri care lucrează în acest important sector de activitate al economiei.

Am fi înțeles, de asemenea, o viață activitate desfășurată pe șantierul noilor obiective ale planului economic-financiar. Aplicarea consecventă a măsurilor de organizare științifică a producției, preocuparea susținută pentru găsirea căilor specifice de rentabilitate a fiecărui fermă, a fiecărei culturi și specii de animale, iată problemele majore ce preocupă la cel mai înalt grad și a căror rezolvare se va materializa cu siguranță, în acest an într-un volum de beneficii superior tuturor realizărilor de pînă acum.

— a) stabilește concepția fundamentală a sistemului de

Sesiunea Marii Adunări Naționale

EXPUNEREA

la proiectul de lege privind înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Apărării Republicii Socialiste România

prezentată de tovarășul Ion Gheorghe Maurer

Stimați tovarăși deputați,

Obiectivul fundamental, strategic urmărit în întreaga activitate desfășurată de partidul nostru, de-a lungul celor 25 de ani care au trecut de la eliberarea României, îl constituie — așa cum viața a dovedit-o — imbinarea uriașelor eforturi creatoare ale maselor pentru edificarea noii orînduirii sociale, cu grija neslăbită pentru consolidarea marilor cuceriri revoluționare ale poporului român, care, pentru prima oară în decursul frământatei sale istorii, a devenit singurul stăpîn al destinelor sale. Înalta conștiință a îndatoririlor naționale și internaționale ce le revin, au determinat partidul și guvernul nostru să pună permanent în centrul preocupărilor întărirea capacității de apărare a patriei și asigurarea securității statului, ca o condiție primordială a menținerii neștirbite a independenței și suveranității naționale, ca un factor hotărîtor de care depinde îndeplinirea obligațiilor ce ni le-am asumat prin tratatele internaționale, a sarcinii de a contribui activ la sporirea forței sistemului mondial socialist. Realizarea acestor îndatoriri este cu atît mai stringentă cu cît în lume acționează corurile imperialiste agresive, care caută să impună forța ca mijloc de rezolvare a problemelor internaționale, creează focare de război și surse de încordare, atentează la libertatea și independența popoarelor.

Dînd expresie voinței ferme și unanime a întregii noastre națiuni de a apăra fără sovărire marile ei cuceriri dobîndite cu prețul unor grele lupte și sacrificii, partidul și statul au manifestat și manifestă grijă neslăbită pentru fîurirea și educarea unei armate de tip nou, armată care nu cunoaște tel mai înalt decît slujirea fără preget a interesele vitale ale poporului român, ale cauzei socialismului și

populației, sînt de competența Consiliului Apărării.

Importanța deosebită pe care o prezintă înzestrarea și perfecționarea pregătirii forțelor armate, precum și eforturile depuse în acest scop reclamă coordonarea corepunzătoare a acțiunilor ce se întreprind. În acest scop, proiectul de lege stabilește că aprobarea planurilor referitoare la asigurarea mijloacelor militare pentru apărarea și securitatea țării, ca și urmărirea realizării, precum și a planurilor de mobilizare a resurselor economiei naționale, constituie un atribut al Consiliului Apărării.

După cum știți, problemele apărării și securității statului întesesează deopotrivă întregul popor, toate organele politice, economice și de stat. În consecință, proiectul de lege înscrie obligativitatea conducătorilor organelor centrale ale administrației de stat de a prezenta Consiliului Apărării rapoarte referitoare la îndeplinirea sarcinilor ce le revin în acest domeniu, hotărîrile Consiliului fiind obligatorii pentru toate organele la care ele se referă.

Consilier important de relevat este pentru unele probleme care, conform prevederilor Constituției, sînt de competența Marii Adunări Naționale sau a Consiliului de Stat, în proiectul de lege s-a prevăzut obligația Consiliului Apărării de a examina și prezenta organelor supreme ale puterii de stat propuneri de declarare a stării de necesitate, de declarare a mobilizării parțiale sau generale și a stării de război. Trebuie subliniată, totodată, îndatorirea Consiliului Apărării ca, în caz de atac prin surprindere, să ia de îndată măsurile necesare pentru respingerea atacului și apărarea țării; de altfel, în timp de război, Consiliul Apărării conduce nemijlocit operațiunile de luptă.

O prevedere de deosebită însemnătate a proiectului stipulează că președintele Consiliului Apărării este Comandantul Suprem al

Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România. În virtutea funcțiilor sale de organ deliberativ, Consiliul Apărării își desfășoară întreaga activitate potrivit principiului muncii și conducerii colective, principiu fundamental în activitatea tuturor organelor statului nostru.

Tovarăși deputați,

Încheiere, îmi exprim convingerea că prin adoptarea de către Marea Adunare Națională a proiectului de lege pe care vi l-am prezentat, fîurim un instrument necesar și eficient pentru continuă întărire a capacității de apărare a patriei noastre socialiste.

RAPORTUL Comisiei pentru problemele de apărare

prezentat de deputatul
Ioan Tutoveanu

Comisia pentru problemele de apărare a Marii Adunări Naționale a examinat în ședința de lucru proiectul de lege privind înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Apărării Republicii Socialiste România.

Comisia a constatat că proiectul de lege supus dezbaterii dumneavoastră este în deplină concordanță cu prevederile Constituției Republicii Socialiste România. De asemenea, proiectul corespunde întru totul hotărîrilor Congresului al IX-lea și ale Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român, privitoare la perfecționarea continuă a formelor și

metodelor de organizare și conduceri a activității de stat. Avînd în vedere importanța excepțională a acestui document pentru rezolvarea cu succes a problemelor referitoare la întărirea capacității de apărare și a securității, a asigurării independenței și suveranității României socialiste.

Comisia pentru problemele de apărare, în unanimitate, propune Marii Adunări Naționale să adopte acest proiect de lege în forma în care a fost prezentat.

Menționăm, totodată, c proiectul de lege a fost avîl favorabil, în unanimitate, de Comisia juridică a Marii Adunări Naționale.

LEGE

privind înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Apărării Republicii Socialiste România

În conformitate cu prevederile Constituției Republicii Socialiste România, privind apărarea patriei, Marea Adunare Națională adoptă prezenta Lege.

Art. 1. — Se înființează Consiliul Apărării Republicii Socialiste România, organul deliberativ, care are sarcina de a examina, coordona și soluționa principalele probleme în domeniul apărării țării și asigurării securității statului, atît în timp de pace cît și în timp de război.

Art. 2. — Consiliul Apărării răspunde pentru întreaga sa activitate în fața Comitetului Central al Partidului Comunist Român, organul politic conducător, și în fața Marii Adunări Naționale, organ suprem al puterii de stat în Republica Socialistă România. În intervalul dintre sesiunile Marii Adunări Naționale, Consiliul Apărării răspunde și față de Consiliul de Stat.

Art. 3. — Consiliul Apărării are următoarele atribuții principale: a) stabilește concepția fundamentală a sistemului de

apărare a Republicii Socialiste România; b) aprobă măsurile privind organizarea generală și pregătirea forțelor armate și a găzilor patrioțice; c) aprobă planurile de mobilizare și întrebunțare în război a forțelor armate și a găzilor patrioțice; d) aprobă măsurile referitoare la dislocarea și redisolocarea trupelor pe teritoriul țării; e) adoptă măsurile principale privind pregătirea operativă a teritoriului țării; f) aprobă și urmărește realizarea planurilor referitoare la asigurarea mijloacelor materiale necesare pentru apărarea și securitatea țării, precum și a planurilor de mobilizare a economiei naționale; g) stabilește măsurile principale privind organizarea și asigurarea materială a apărării locale antiaeriană; aprobă planurile de dispersare și evacuare a populației;

h) ascultă rapoarte ale ministrului forțelor armate, președintelui Consiliului Securității Statului, ministrului afacerilor interne și șefului de stat major al Comandamentului central al găzilor patrioțice, precum și ale conducătorilor oricăror organe ale administrației de stat, referitoare la apărarea și securitatea statului; i) examinează și propune Marii Adunări Naționale, respectiv Consiliului de Stat, proclamarea stării de necesitate, mobilizarea parțială sau generală, precum și declararea stării de război; j) în caz de atac armat prin surprindere, la îndată toate măsurile necesare pentru respingerea atacului și apărarea țării; k) în timp de război conduce nemijlocit operațiunile de luptă și de mobilizare a întregului potențial uman și material al țării.

Consiliul Apărării poate îndeplini și alte atribuții privind apărarea și securitatea țării.

Art. 4. — Consiliul Apărării se compune din: a) președinte: — secretarul general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român; b) membri: — președintele Consiliului de Miniștri; mi-

nistrul forțelor armate; președintele Consiliului Securității Statului; ministrul afacerilor interne; ministrul afacerilor externe; președintele Comitetului de Stat al Planificării; alți membri desemnați de Comitetul Central al Partidului Comunist Român și numiți prin decret de către Consiliul de Stat;

c) secretar: — șeful Marelii stat major.

Art. 5. — Președintele Consiliului Apărării este comandantul suprem al forțelor armate ale Republicii Socialiste România.

Art. 6. — Consiliul Apărării își desfășoară activitatea potrivit principiului muncii și conducerii colective.

Consiliul Apărării lucrează în prezența a cel puțin 2/3 din numărul membrilor săi și ia hotărîri prin vot deschis. Hotărîrile se adoptă cu majoritatea de voturi a membrilor săi.

Președintele coordonează și îndrumă întreaga activitate a Consiliului Apărării.

Art. 7. — Consiliul Apărării se convoacă de către președinte, obligatoriu, cel puțin de

doză ori pe an și ori de cîte ori este nevoie.

La ședințele Consiliului Apărării pot participa ca invitați, fără drept de vot, și alte persoane, în funcție de problemele ce se analizează.

Art. 8. — Hotărîrile Consiliului Apărării se consemnează, după fiecare ședință, într-un protocol, care va fi semnat de președinte și toți membrii Consiliului.

Art. 9. — Hotărîrile Consiliului Apărării sînt obligatorii pentru toate organele la care ele se referă.

Art. 10. — În îndeplinirea atribuțiilor ce-i revin, secretarul Consiliului Apărării este ajutat de un secretariat format din generali și ofițeri din Ministerul Forțelor Armate, Consiliul Securității Statului și din specialiști aparținînd altor ministere sau organe centrale.

Art. 11. — Documentele și arhiva Consiliului Apărării se păstrează la Marea stat major în condițiile prevăzute de lege.

Art. 12. — Regulamentul de funcționare a Consiliului Apărării se aprobă de către Consiliul de Stat.

SESIUNEA MARI ADUNARI NAȚIONALE

EXPUNERE

la proiectul de lege privind statutul personalului didactic din Republica Socialistă România

prezentată de tovarășul Ștefan Bălan,

ministrul învățămîntului

Din încredințarea Consiliului de Miniștri, am cinstea să prezint Marii Adunări Naționale, spre adoptare, proiectul de lege privind statutul personalului didactic din Republica Socialistă România.

Subliniind că statutul personalului didactic a fost elaborat pe baza Directivei Comitetului Central al Partidului Comunist Român din aprilie 1968 privind dezvoltarea învățămîntului, vorbitorul a arătat că la dezbaterile din școli și din învățămîntul superior, dezbaterile proiectului făcîndu-se în toamna anului trecut în consiliile profesionale ale unităților de învățămînt și în adunările județene ale personalului didactic. Au luat cuvîntul peste 40.000 de persoane; s-au făcut numeroase sugestii și propuneri. Proiectul, modificat în conformitate cu observațiile făcute în aceste dezbateri, a fost prezentat, de Ministerul Învățămîntului și de Uniunea Sindicatelor din instituțiile de învățămînt și cultură, Conferinței naționale a cadrelor didactice, care a avut loc în București în zilele de 5, 6 și 7 februarie. Reunind pe reprezentanții cadrelor didactice din școlile de toate gradele de pe întreg cuprinsul țării, Conferința națională și-a însușit proiectul de statut, făcînd unele propuneri noi.

La redactarea proiectului de lege pe care-l supunem astăzi spre adoptare Marii Adunări Naționale, Ministerul Învățămîntului a ținut seama de sugeriile și propunerile făcute. Se poate spune că proiectul de statut alcătuit pentru personalul didactic este în același timp — fapt deosebit de important — o realizare colectivă a întregului corp didactic.

Proiectul de statut — reflectînd eucerințele obținute de oamniul muncii, de întregul nostru popor, sub conducerea Partidului Comunist Român, în anii socialismului — constituie drepturile profunde democratice de care se bucură personalul didactic din țara noastră; exprimă înalta responsabilitate pe care o implică nobila misiune de educator. Elaborarea proiectului s-a întemeiat pe ideea fundamentală că prevederile statutului trebuie să realizeze o îmbinare armonioasă între interesele învățămîntului și interesele personalului didactic.

De la început, acest important document definește poziția și sarcinile personalului didactic în societatea noastră.

Proiectul de statut stabilește funcțiile didactice și sarcinile personalului didactic care le îndeplinește, corespunzător cu gradul de învățămînt pentru care este pregătit.

Se reglementează condițiile pe care trebuie să le îndeplinească personalul care urmează să fie numite în posturi didactice. La școli, se preconizează și un sistem nou, concursul, pentru a ocupa catedrele vacante către care se îndreaptă mai mulți candidați. — ceea ce va asigura numirea în aceste posturi a celor mai buni învățători sau profesori.

Se prevăd, de asemenea, a spus vorbitorul în continuare, dispoziții pe baza cărora urmează a se face promovarea personalului didactic. În raport cu vechimea și cu străduințele și realizările fiecărui cadru didactic pentru neîntrerupta sa perfecționare profesională, pentru desăvîșirea măiestriei didactice, pentru activitate cu caracter obște-educativ, sînt stabilite norme care să ducă la recunoașterea valorii sale social-profesionale. Astfel, gradurile de vechime vor fi acordate cadrelor didactice care se dedică școlii cu pasiune și devotament, contribuind la dezvoltarea și perfecționarea învățămîntului și științei. Cadrele didactice care obțin rezultate meritorii în activitatea instructiv-educativă vor fi definite în învățămînt după 3 ani și vor putea primi 5 graduri cu spor de salariu la fiecare 5 ani vechime. Cei care se vor evidenția în munca lor vor beneficia de reducerea termenului de 5 ani la 4 ani. În același timp, învățătorii și profesorii care vor da dovadă — prin munca lor la catedră și prin lucrări personale — că depun eforturi deosebite pe

tărîmul școlii și al științei, vor putea dobîndi gradele didactice II și I de calificare, care dau dreptul la noi sporuri de salariu. Pentru rezultatele valoroase în muncă, personalul didactic va putea primi, în același timp, premii individuale anuale, care se pot ridica pînă la un salariu tarifar. Rezultatele deosebite obținute în munca didactică, educativă și științifică de către cei care, pe peste 25 ani vechime, pot fi recompensați printr-o gradă de merit, exprimînd deosebită prețuire pentru cei mai devotați slujitori ai școlii.

Se prevăd, totodată, măsuri pentru ca mișcările de personal să se poată face mai operativ, prin forme simplificate sau prin trecerea unor forme și aprobări, de pe plan central, pe plan local. Prin statut, multe din problemele rezolvate centralizat pînă acum, trec la consiliile populare, la ministerele care au în subordine școli și la senatele și consiliile profesionale ale instituțiilor de învățămînt superior.

Dispoziții importante sînt consacrate statutului drepturilor și îndatoririlor personalului didactic, a spus vorbitorul.

Ca și Legea învățămîntului, proiectul de statut cuprinde prevederi destinate să adăncească procesul de democratizare a activității din instituțiile de învățămînt prin participarea largă a personalului didactic la rezolvarea problemelor școlii, prin atribuții sporite acordate consiliilor profesionale, prin măsuri menite să descentralizeze munca de conducere.

O atenție deosebită, în acest sens, se acordă aplicării principiului conducerii colective în activitatea instituțiilor de învățămînt superior și sistem convins că senatele și consiliile profesionale, care au atribuții importante de îndeplinire în organizarea procesului pedagogic și educativ, — introducînd un stil nou în tratarea problemelor ce le revin, — vor putea deveni foruri de prestigiu și vor îndeplini cu succes sarcinile pe care le au.

Proiectul de statut cuprinde importante măsuri cu privire la perfecționarea profesională a personalului didactic, concepînd-o ca un drept și, totodată, o datorie a acestuia.

În lumina Directivei Comitetului Central al Partidului Comunist Român și a Legii învățămîntului, statutul ridică perfecționarea cadrelor didactice la nivelul cursurilor postuniversitare și pe viitor, informarea și documentarea științifică în specialitate vor reveni acelor instituții care i-au pregătit pe profesori.

Statutul prevede, a spus în continuare Șt. Bălan, crearea Casei corpului didactic, care să asigure în fiecare județ documentarea științifică a corpului profesoral, schimbul de păreri pedagogice, conferințe de specialitate și alte acțiuni similare.

Pentru personalul didactic care preda obiecte de cultură tehnică generală și de specialitate, în învățămîntul liceal de specialitate, profesional și tehnic, perfecționarea se va face prin Centrul de cercetare pedagogică și de perfecționare a personalului didactic din învățămîntul profesional și tehnic.

Principala cale de perfecționare a cadrelor didactice universitare va fi doctoratul, care prin noua sa reglementare stimulează interesul tinerilor pentru ridicarea calificării lor științifice; de asemenea, perfecționarea se realizează și pe calea specializării și documentării științifice în țară și străinătate pe lingă cadrele cu experiență valoroasă didactică și științifică, precum și prin participarea la manifestări științifice, simpozioane, sesiuni de comunicări, congrese de specialitate.

Se acordă în Statut o importanță deosebită cercetării științifice în școala noastră superioară, vastă instituție de creație științifică, cuprinzînd numeroase ramuri ale științei, tehnicii și culturii.

În ansamblul măsurilor luate de partid și statul nostru pentru continuă îmbunătățire a situației sociale și profesionale a personalului didactic, un loc important îl are grija pentru creș-

terea nivelului de trai al acestuia. Va fi acordată, și în continuare, o mare atenție asigurării condițiilor de viață — de locuit, de aprovizionare, de odihnă.

Elaborarea Statutului corespunde cerințelor a corela legislația referitoare la condițiile de muncă și de viață ale cadrelor didactice cu stadiul la care a ajuns, în anii socialismului, învățămîntul nostru, cu perspectivele sale de dezvoltare, perfecționare și sporire necontenită a eficienței sale.

Directivele Comitetului Central privind dezvoltarea învățămîntului și Legea învățămîntului oferă o orientare clară pentru desfășurarea activității școlare în cele mai bune condiții, pentru îmbunătățirea continuă a organi-

zării, structurii și conținutului învățămîntului de toate gradele.

La încheierea lucrărilor Conferinței naționale a cadrelor didactice, tovarășul Nicolae Ceaușescu a dat noi și prețioase îndrumări pentru dezvoltarea întregului nostru învățămînt. În același timp, a adus critici întemeiate Ministerului Învățămîntului pentru deficiențele existente. Conducerea Ministerului Învățămîntului a analizat cu toată atenția sarcinile ce-i revin și a întreprins acțiuni de înlăturare a neajunsurilor, de organizare mai bună a muncii în vederea îndeplinirii programului stabilit de partid cu privire la perfecționarea întregului sistem de învățămînt din țara noastră.

Permiteți-mi să relev, în acest sens, convingerea pe care și-a exprimat-o milie de participanți la discuțiile asupra proiectului de statut că prin acest important document, investit cu putere de lege, se va da o reglementare cuprinzătoare, unitară și stabilă activității corpului didactic și se va aduce o contribuție importantă la perfecționarea continuă a activității cadrelor didactice, la propășirea învățămîntului.

Întregul corp didactic este hotărît să participe cu perseverență și entuziasm la îndeplinirea sarcinilor puse de partid și guvern în fața școlii, dărîndu-și toată puterea de muncă progresului material și spiritual al României socialiste.

RAPORTUL

Comisiei pentru învățămînt, știință și cultură și al Comisiei Juridice

prezentat de deputatul Constantin Dinculescu

În ședința comună, Comisia de învățămînt, știință și cultură și Comisia juridică ale Marii Adunări Naționale au examinat proiectul de lege privind Statutul personalului didactic din Republica Socialistă România.

În conformitate cu Directivele Plenarei C.C. al P.C.R. din aprilie 1968 se prezintă astăzi proiectul de Lege privind Statutul personalului didactic, prin care se statornicește îndatoririle și drepturile corpului didactic și se stabilesc reglementări menite să ducă la ridicarea continuă a nivelului activității instructiv-educative, potrivit cerințelor actuale și de perspectivă ale societății noastre socialiste.

Proiectul Statutului personalului didactic a fost elaborat cu participarea activă a învățătorilor și profesorilor de pe întreg cuprinsul țării și a fost prezentat, de Ministerul Învățămîntului și de Uniunea Sindicatelor din instituțiile de învățămînt și cultură, spre dezbateri, Conferinței naționale a cadrelor didactice din 5-7 februarie 1969, fiind îmbogățit prin numeroase sugestii și propuneri.

Prevederile proiectului au la bază ideea fundamentală de a asigura îmbinarea armonioasă a intereselor învățămîntului cu interesele personalului didactic.

Proiectul definește rolul personalului didactic în societatea noastră socialistă, stabilește funcțiile și atribuțiile personalului didactic de predare, ajutător, de conducere, de îndrumare și control. El stabilește, de asemenea, normele de muncă în învățămînt, de promovare, precum și cerințele pe care trebuie să le îndeplinească cei ce urmează să ocupe posturi didactice, regimul transferării, detașării și al eliberării din funcție.

Ca și în Legea învățămîntului, în Proiectul de lege privind Statutul personalului didactic sînt cuprinse prevederi destinate să adăncească procesul de democratizare a activității din instituțiile de învățămînt, prin participarea largă a personalului didactic la rezolvarea problemelor de învățămînt, prin atribuții sporite acordate consiliilor profesionale, prin măsuri menite să descentra-

lizeze munca de conducere în învățămînt.

În raport cu străduințele și realizările membrilor corpului didactic pentru neîntrerupta lor perfecționare profesională, pentru desăvîșirea măiestriei didactice, pentru activitate cu caracter obște-educativ, sînt inscrite criterii care să permită recunoașterea valorii social-profesionale a fiecăruia.

Potrivit principiului socialist al retribuiri după cantitate, calitate și importanța socială a muncii, Proiectul de Statut prevede ca salarizarea personalului didactic să se facă diferențiat, în raport cu funcția didactică îndeplinită, prezătura profesională și gradul didactic obținut, cu vechimea în învățămînt și calitatea activității instructiv-educative și științifice, cu condițiile specifice în care se desfășoară activitatea. Punctul accentul pe retribuiri personalului didactic în raport cu pregătirea și calitatea

muncii profesionale, se stimulează, și pe această cale, preocuparea față de continua lor perfecționare.

Reglementînd activitatea personalului didactic, Statutul personalului didactic va constitui, în ansamblul dispozițiilor legale privitoare la instruirea și educarea tinerelor generații, un document de bază pentru buna desfășurare a activității instituțiilor de învățămînt și a personalului didactic.

Aprecînd că reglementările care fac obiectul acestui proiect sînt de natură a crea cadrul juridic necesar pentru asigurarea îmbunătățirii activității personalului didactic, Comisiile reunite, în unanimitate, propun Marii Adunări Naționale să adopte proiectul de lege în forma în care a fost prezentat, cu precizările ce au fost aduse pe baza propunerilor făcute în ședința comună, care vor fi prezentate la discuția pe articole.

CUVÎNTUL DE ÎNCHIDERE ROSTIT DE TOVARĂȘUL ȘTEFAN VOITEC, președintele Marii Adunări Naționale

Onorată Mare Adunare!

După trei zile de rodnice dezbateri, desfășurate într-o atmosferă de muncă creatoare, de înaltă responsabilitate, ne apropiem de încheierea lucrărilor primei sesiuni a celei de-a VI-a legislaturi a Marii Adunări Naționale.

Hotărîrile adoptate de forul suprem al țării sînt o expresie a înfăptuirii neobădate a vastului și însuflețitorului program elaborat de Congresul al IX-lea, a indicațiilor Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român, precum și a măsurilor preconizate de recenta Plenară a Comitetului Central, privind îmbunătățirea activității de conducere a vieții economice și sociale din patria noastră, ridicarea nivelului și eficienței muncii organelor de stat centrale și locale, măsuri ce au drept scop asigurarea dezvoltării și perfecționării continue a democrației noastre socialiste, progresul multilateral al României socialiste.

În unanimitate, Marea Adunare Națională a validat alegerea celor 465 de reprezentanți ai națiunii în forul suprem al țării, investiți cu încrederea celor peste 13 milioane și jumătate de alegători. A fost ales biroul, secretarii și comisiile sale permanente.

Cu însuflețire, Marea Adunare Națională a aprobat, prin votul tuturor deputaților prezenți la sesiune, componența Consiliului de Stat și a Consiliului de Miniștri.

Ne sînt încă proaspete în minte clipele emoționante, atmosfera vibrantă, de fierbinte patriotisme, generate de faptul că tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste, a fost reales în funcția de președinte al Consiliului de Stat. Votul nostru a dat glas sentimentelor de caldă afecțiune și prețuire, de adîncă stimă, pe care întregul nostru popor o poartă tovarășului Nicolae Ceaușescu, acestuia exprimînd elocvent adevăratea depînă a tuturor oamnelor muncii din România socialistă, fără deosebire de naționalitate, la politica internă și externă a Partidului Comunist Român, politică închinată intereselor vitale ale națiunii noastre, desăvîșirii construcției socialismului, cauzii nobile a păcii.

Prin votul unanimitar și caldă manifestare a deputaților a fost reales tovarășul Ion Gheorghe Maurer în funcția de președinte al Consiliului de Miniștri, care în cuvîntul său a înfățișat lămurit direcțiile activității guvernului Republicii Socialiste România, declarație-program, primită cu deosebită însuflețire de toți deputații.

Marea Adunare Națională a aprobat în această sesiune legi menite să contribuie la progresul necurmat al țării pe drumul socialismului, la continua adîncire a democrației socialiste; legi privind modificarea unor articole din Constituție, a unor articole din Regulamentul de funcționare a Marii Adunări Naționale, din legea privitoare la organi-

zarea și funcționarea Consiliului de Miniștri.

Prin adoptarea de către forul suprem al țării a măsurilor privind perfecționarea activității Marii Adunări Naționale, careia îi revin astfel sarcinile sporite prin analiza, dezbaterile și adoptarea legilor și hotărîrilor ce se referă nemijlocit la întreaga activitate a statului nostru, comisiile permanente își largesc competența.

Ca instrumente active de lucru, acestea îndeplinesc îndatoriri de mare răspundere, din însărcinarea Marii Adunări Naționale sau a Consiliului de Stat, nu numai în dezbaterile proiectelor de legi, a decretelor, hotărîrilor și actelor cu caracter statal, dar și în exercitarea controlului în ce privește îndeplinirea hotărîrilor partidului și statului în toate domeniile.

Prin creșterea numărului lor și prin componența largă, comisiile permanente vor fi în măsură să-și exercite cu sporită eficiență îndatoririle ce le revin în opera de legiferare și de control asupra tuturor organelor de stat centrale și locale.

Acasta constituție o expresie elocventă a creșterii rolului parlamentului nostru, un aport constant și tot mai susținut în desfășurarea întregii activități sociale și de stat. Este de însemnătate deosebită faptul că între sesiunile Marii Adunări Naționale, comisiile permanente vor lucra sub directă îndrumare a Consiliului de Stat și că președinții comisiilor, în a căror competență se află problemele de ordin economic-social, vor desfășura activitate permanentă.

În bilanțul bogat al actualei sesiuni, se inscrie adoptarea legii cu privire la organizarea și funcționarea Consiliului economic, ca organ de stat subordonat Comitetului Central al partidului și Consiliului de Stat, care în cadrul activității sale va controla modul în care îndeplinesc ministerele și celelalte organe centrale ale administrației de stat, precum și consiliile populare, politica economică a partidului și statului, modul în care sînt traduse în viață măsurile privitoare la perfecționarea conducerii, organizării și planificării economice.

În lumina politicii Partidului Comunist Român, care exprimă voința întregii noastre națiuni de a întări capacitatea de apărare a patriei, securitatea, independența și suveranitatea României socialiste, Marea Adunare Națională a adoptat în unanimitate legea referitoare la înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului apărării; a căpătat putere de lege Statutul personalului didactic, acordîndu-se astfel și pe această cale o înaltă prețuire școlii, precum și slujitorilor ei de toate gradele, important detașament al intelectualității noastre.

Stimate tovarășe și stimați tovarășii deputați,

Este de-a noastră datorie ca să înfățișăm maselor de cetățeni din circumscripțiile electorale, unde am fost aleși, hotărîrile de importanță deose-

bită, adoptate în această primă sesiune a actualei legislaturi a Marii Adunări Naționale.

Ca reprezentanți ai națiunii ne revine îndatorirea să ținem contact permanent cu cei care ne-au acordat încrederea lor, să nu precepțim nici un efort pentru a îndeplini întru totul cerințele înaltei răspunderi ce ne stau în față.

Așa cum a subliniat tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvîntarea rostită ieri în fața Marii Adunări Naționale: „Steaua călăuzitoare a întregii noastre activități va fi linia politică marxist-leninistă a Partidului Comunist Român, care se află la temelia platformei cu care Frontul Unității Socialiste s-a prezentat în alegeri, realizarea felurilor majore ale partidului și statului, atît pe plan național, cît și internațional”.

Vă rog să-mi îngăduiți, stimați tovarășii, ca în numele Biroului Marii Adunări Naționale să vă doresc sănătate, putere de muncă, noi succese în întreaga dumneavoastră activitate, dărînt în întregime înfloririi patriei și fericirii poporului.

Declar închise lucrările primei sesiuni a celei de-a VI-a legislaturi a Marii Adunări Naționale.

ÎNCHIEREA LUCRĂRILOR

(Urmare din pag. 1)

P.C.R., președintele Consiliului popular județean.

După discuția pe articole, proiectul de lege a fost supus în întregime votului deputaților.

Marea Adunare Națională a adoptat prin vot secret, cu bile, Legea privind înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Apărării Republicii Socialiste România.

Trecîndu-se la următorul punct de pe ordinea de zi, deputatul Ștefan Bălan, ministrul învățămîntului, a prezentat expunerea la Proiectul de lege privind Statutul personalului didactic din Republica Socialistă România. Deputatul Constantin Dinculescu, președintele Comisiei pentru învățămînt, știință și cultură, a prezentat raportul acestei comisii și al celei juridice la proiectul de lege.

La discuția generală asupra acestui proiect de lege au luat cuvîntul deputații George Bărdănescu, rectorul Institutului politic din București, Emeric Anica-Ciuc, județul Harghita, Stela Bădășanu, profesoară la Liceul „Ștefan cel Mare, din Suceava, Gheorghe Petrescu, prim-secretar al Comitetului județean-Doj al P.C.R., președintele Consiliului popular județean, Hans Mihai Wellmann, directorul Liceului nr. 2 din Sighișoara, județul Mureș și Ștefan Pasca, rectorul Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj.

Proiectul de lege a fost discutat apoi pe articole și supus votului deputaților.

Cu unele amendamente propuse, Marea Adunare Națională a adoptat prin vot secret, cu bile, Legea privind Statutul personalului didactic din Republica Socialistă România.

La ultimul punct de pe ordinea de zi, deputatul Constantin Stătescu, secretarul Consiliului de Stat, a prezentat expunerea la proiectele de legi pentru aprobarea decretelor cu putere de lege, emise de Consiliul de Stat între 28 decembrie 1968 și 11 martie 1969, iar deputatul Mircea Rebreanu, secretar al Comisiei juridice, a prezentat raportul acestei comisii referitor la aceste proiecte de lege.

Marea Adunare Națională a aprobat, prin vot secret, cu buline, toate decretelor cu putere de lege emise de Consiliul de Stat de la ultima sesiune.

Președintele Marii Adunări Naționale, Ștefan Voitec, a rostit apoi cuvîntul de închidere a primei sesiuni a celei de-a VI-a legislaturi a Marii Adunări Naționale a Republicii Socialiste România.

(Agerpres)

În timpul sesiunii

Foto: AGERPRES

NOI ÎN MUNCĂ • ÎN VIAȚA DE ORGANIZAȚIE

Cu cîva timp în urmă, publicînd pagina intitulată „DIMENSIUNILE MUNCII EDUCATIVE ÎN ȘCOALA PROFESIONALĂ”, ne-am angajat față de cititori că vom reveni cu o dezbateră amplă privind rolul și locul organizației U.T.C. în acest complex proces de educație. Problema, de o extremă importanță, a făcut obiectul unei „mese rotunde” organizată recent în redacție, cu participarea unor elevi din activele U.T.C., a unor conducători de școli, îndrumători ai organizațiilor U.T.C., din partea organizațiilor de partid, profesori diriginți, activiști U.T.C. din București și din țară. Spațiul nu ne îngăduie decît redarea selectivă a unor experiențe interesante, observații, sugestii, suficiente însă pentru a oferi imaginea cadrului în care se desfășoară activitatea U.T.C. în școlile profesionale, reușitele, limitele și perspectivele sale.

CORELAȚIA GENERAL ȘI PARTICULAR ÎN MUNCA U.T.C.

La capătul discuției, cu stenograma în față, ni se conturează încă data adevărului acestei realități: organizația U.T.C. din școala profesională are un specific al său, nu poate fi confundat cu cel al organizațiilor din alte tipuri de școli, deși sarcinile generale sînt aceleași — desfășurarea unei intense munci politico-educative în scopul formării elevilor ca militanți activi, pe tărîm profesional și social, pentru cauza socialismului. Reliefat acest specific prin intermediul experienței, interlocuții noștri au făcut apel la criteriul fundamentat pedagogic, imprimînd întregii convorbiri o tentă științifică.

La diferite tipuri de școli, care vin la profesional obligați de părinți ori din alte considerente: ca urmare a recrutării elevilor din localități și medii diferite, internatul devine locul de găzduire al majorității elevilor și, din același motiv, avem și elevi la gazde sau veniști. Iată, dar, de cite criterii trebuie să țină seama organizația U.T.C. din școala profesională, nemai vorbind de diversitatea meseriilor și a locurilor de practică.

La liceu, ca să luăm un termen de comparație, procesul de învățămînt însuși asigură un cadru larg nu numai pentru instrucție, ci și pentru educație. Numeroasele discipline școlare facilitează de la catedră formarea unor sentimente patriotice, a unor calități moral-politice. Avem în vedere istoria, literatura, științele sociale, geografia — și nu numai acestea. Școala profesională păstrează și transmite mai departe sentimentul de mîndrie pen-

tru apartenența la clasa muncitoare, formînd, implicit, conștiința viitorului muncitor, dar, prin structura planului său de învățămînt, vizează mai mult însușirea strictă a meseriei.

Este evident — avînd în vedere toate aceste considerente expuse de interlocuții noștri — de ce programul de activitate al organizației U.T.C. din școala profesională trebuie să arate cu totul altfel decît cel dintr-un liceu, să înceapă, obligatoriu cu...

A.B.C.-UL EDUCAȚIEI: CULTIVAREA DRAGOSTEI PENTRU MUNCĂ ȘI, IMPLICIT, PENTRU PROFESIA ALEASĂ

Condiția de a fi a elevului de la profesional este să știe tot ce se poate ști despre meseria aleasă, chiar înainte de a fi meseria propriu-zis, întrucît atașamentul față de profesie — nu spunem o nouă — se dezvoltă în procesul cunoașterii acesteia. Fiește, școala, de aceea e școală, asigură cunoașterea profesiei în coordonatele ei tehnice. Dar aceasta nu este încă totul. Fuziunea intimă cu profesia se realizează pe baze afective, înțelegînd prin aceasta sentimentul nevăzută de la parte didactică și a organizației U.T.C. Pentru că nu le putem despărți. Avînd un scop comun, acești doi factori acționează în comun, chiar dacă folosesc mijloace diferite. Noi, la orele de dirigenție, în principal ne ocupăm de acest aspect al problemei. Mai ales în anul I. Situația de fapt ne dictează intervențiile, pentru că am avut cazul cînd elevii părăseau școala chiar de la primul trimestru, sau alții care, la absolvire, nu se prezentau la locul de muncă unde erau repartizați. Discuțînd cu ei am aflat că nu le plăcea meseria, n-o cunoșeau, ei au venit întâmplător

de la școala profesională C.F.R.-București, relația inițiativă organizației U.T.C. de a dedica adunări ale uteciilor pentru dezbateri legate de meseria aleasă. „Discuțăm între noi, ne calificăm, fiecare aduce un element inedit, uneori încercăm să-i atragem pe indiferenți de partea meseriei; nu știu dacă am procedat bine ori nu, dar asemenea adunări am organizat la toți anii de studiu pentru că am simțit că este necesar. Discuțiile acestea între noi emoționează, lasă urme...”

„În procesul educativ la care ne referim conținea poate mai mult pe lîngă cîine necunoscutele viitorului muncitor, cîine este mînuștrul în sensul larg al cuvîntului” — a fost de părere tovarășul Gheorghe Ghiță, secretar al comitetului U.T.C. din Uzinele „Tractorul”-Brasov. O părere certă de fapt: elevii care fac practică în uzină beneficiază în general de cea mai bună îndrumare, iar organizația U.T.C. nu este străină de aceasta realizare, întrucît și ea susține interesele elevilor pe acest plan, colaborînd cu conducerea uzinei pentru ca practica să acopere și latura educativă.

Despre vizite și întîlniri pe tema viitoarei profesii am putea relatea mult mai multe date — toți invitații noștri, într-un fel sau altul, vorbind despre cultivarea dragostei față de meserie, au făcut apel la asemenea forme.

de aceasta; dar și ei și mai ales cei care provin din mediul rural, au reprezentări destul de vagi cu privire la conținutul unei profesii ori alta, la cadrul în care și-o vor exercita, la evoluția acestora în condițiile economiei moderne. Știm, școlile generale fac prea puțin în această direcție pentru

tății, măsura muncii educative — ci la stăvîlirea migrației de la o profesie la alta, de la uzină la altă, deci la practicarea fiecărei meserii la cea mai înaltă temperatură”.

Așa sînt lucrurile, organizațiile U.T.C. nu au dreptul să se mulțumească cu forme și metode modeste și simpli-

AMPRENTA COLECTIVULUI ȘCOLAR ASUPRA PROGRAMULUI DE ACTIVITATE POLITICO-EDUCATIVĂ

Nu ne referim la documentul propriu-zis — deși ar fi, poate util să vorbim și despre aceasta, ci la viziunea în care se concepe și se realizează în cele din urmă sarcina nr. 1 a organizației U.T.C.: educarea politico-ideologică a elevilor. „Sîntem conștienți de ce anume se cere de la noi și cînd spun noi, am în vedere atît școala cît și organizația U.T.C. — spunea tovarășa Rozalia Bucureșcu, director adjunct cu probleme educative al Centrului școlar profesional M.I.U. Cluj. „Produsul nostru finit” trebuie să fie un tânăr muncitor cu ferme convingeri politice și ideologice, cu un spirit militant activ, cu trinitice sentimente patriotice. Asemenea calități se încheagă pe fondul unei pregătiri, și nu gresesc cînd afirm că această pregătire revine, în școala profesională, aproape în exclusivitate organizației U.T.C. Pentru că, spre deosebire de licean, care primește noțiuni de bază ideologice prin programă, elevului de la profesional trebuie să i le dăm mai cu seamă pe altă cale. Mijloace există, totul este cum le folosim, fără a le transplanta de la o organizație la alta, fie că se potrivește ori nu. Așa da un singur exemplu. La informările politice mai de amploare, fîntne de un invitat din afară sau la tradiționalele întîlniri cu activiști de partid, elevii pun întrebări, ridică probleme pe care vor să și le clarifice. Elevul de la profesional — sint observații pe care le dețin din școala mea — este mai timid. De cite ori facem o informare la clubul școlii cu cite 200 elevi sau invităm o personalitate din oraș care să țină o expunere știm de la început cum se va desfășura: se va ține expunerea, elevii vor asculta și... atît. Apoi, în clase ori la internat, se vor isca discuții, întrebări, controverse. Atunci, pe loc însă, totul e prea cîmînt. De aceea am și renunțat să facem acțiuni de amploare, ni se par nu foarte de eficace. În locul lor folosim o cale, mai directă, grupul restrîns — clasa ori clase paralele — încît elevii să se simtă între ei, să se desfășoare fără rețineri.”

„Noi am inițiat de la bun început activitățile la nivelul clasei — completează Lucreția Chis, membră în activul U.T.C. la Școala profesională sanitară din București. Accentul a căzut, bineînțeles, asupra informărilor politice. De fapt, organizația U.T.C. completează ceea ce se face la ora de dirigenție, fiindcă elevul nostru doarește să fie mai bine informat. Pentru evitarea diferitelor modalități: avem un „Dicționar politic” în cadrul căruia elevii sînt inițiați asupra unor termeni politici, evident, legați de evenimentele interne și internaționale, curente, la care adăugăm informația operativă, în pas cu desfășurarea evenimentelor.”

„La școala profesională de chimie din Iași — ne relatea profesora Florica Matyus — se apelează la informarea politică lunară care se bazează pe întrebările elevilor. Cum aceste întrebări sînt foarte diverse — din politica internă, externă, economie, cultură — invităm fie un profesor de științe sociale, fie un redactor de la presa locală sau radio.”

Invitații noștri ne-au expus experiența din școlile lor cu privire la informarea politică. Adăugîndu-le întîlnirile cu activiști de partid și alte personalități din viața socială, științifică și culturală care au loc cu destul de mare frecvență în școli, pentru că elevii le solicită, avem o imagine a modalităților prin care elevii școlilor profesionale iau contact cu realitățile vieții politice interne și de peste hotare, își completează cunoștințele în domeniul istoriei patriei, a perspectivelor sale. Ne amintim, totuși, că adunările activelor U.T.C. ținute la începutul acestui trimestru au formulat pretenții mai mari pentru desfășurarea activității de educare politico-ideologică în școala profesională. Am înțeles atunci că interesele elevilor vizează cartea politică, fundamentul filozofic care inspiră politica partidului nostru, și am așteptat de la cei reușiți în jurul „meselor rotunde” să ne informeze asupra formelor prin care s-a răspuns acestui interes. Cu alte cuvinte, ne-am așteptat să ni se vorbească despre recomandările de lectură ideologică, despre primele cercuri de filozofie ori de studiere a documentelor de partid, despre dezbaterile asupra unor chestiuni teoretice, conduse cu competență de cadre didactice de specialitate, ori despre alte modalități inedite de largire a orizontului politic și ideologic al elevilor. Despre asemenea lucruri nu ni s-a relatat însă nimic și deci nu le putem trece cu vederea nici măcar la capitolul „proiecte” ale organizațiilor U.T.C.

Adevărul este că multe idei și inițiative nu se implinesc din cauza tendinței de a se organiza acțiuni de amploare, la nivelul școlii ori al orașului, acțiuni care, față de volumul mare de muncă și timp cheltuite, au o scăzută eficiență educativă adresîndu-se unui număr limitat de elevi, de regulă aceștia, cei mai activi. În grupul „Masa rotundă” despre strălucirea centrului de activitate de la nivelul școlii la grupă nu ni se pare o falsă problemă. O activitate politică vie continuă, nu se poate face de către comitetul U.T.C. cu 100 ori 200 din cei mai buni elevi ai școlii, lăsînd în afara sferei de influență, uneori pînă la o mie de elevi, cîi în clasă. Absolut totul poate fi organizat la nivelul grupei; atunci sfera de influență a organizației U.T.C. se va exercita asupra fiecărui membru, asupra fiecărui elev. O subliniere este însă necesară: un program de activitate la acest nivel trebuie să fie foarte bine construit, conceput după criterii realiste, realizabile. De ce facem această subliniere? Pentru că nu se pot iniția dezbateri pe teme filozofice la anul I, să spunem, atîta vreme cît elevii nu au încă de primăria de a citi regulat ziarul, și este mult mai potrivit, aici, să se citească chiar unele articole, să se facă sinteze și legături cu alte evenimente. Pentru vîrstă aceasta, nu cerc de filozofie sau economie trebuie să organizăm; mai apropiat nivelului de înțelegere și mai necesar ar fi un cerc de studiere a documentelor de partid. La anul III se poate de acum pune problema unei grîii îndrumată. Avem în vedere că organizația U.T.C. s-ar putea sfătui în acestă discuție cu specialiștii în materie a unor consultații pe probleme de economie industrială ori agrară.

„De ce nu există receptivitate la îndelungile apeluri — ale școlilor generale, organizațiilor U.T.C., profesori, părinți și elevi — de a se elabora monografiile pentru toate cele 232 de meserii existente astăzi în nomenclatorul școlilor profesionale? Nici nu știm cum să adresăm propunerea: Ministerului învățămîntului, institutelor tutelare, institutelor științifice interesate, revistelor de specialitate ori unei edituri? Ziarul nostru a făcut o încercare în acest sens anul trecut, e drept pentru profesioniști din domeniul învățămîntului superior, solicitînd condeiul și competența acad. Grigore Moisil. Poate ar putea servi drept model, după cum fiind în posesia unor asemenea monografii, ziarul nostru le-ar putea publica.”

N-ar fi lipsit de interes să se preia experiența din licee pe linia organizării unor societăți tehnice ale elevilor, care să patroneze activitatea cercurilor școlare, să inițieze sesiuni anuale ale acestora, expoziții, simpozionice pe meserii. După cum ar fi util să se imprime concursurile pe meserii prestigiu olimpizidelor școlare pînă la decernarea titlului de cel mai bun elev — strungar, lăcătuș, electrician, chimist, agricultor etc. al anului ori al școlii, ori pe țară.

ALEXANDRU SCURIHIN LUCREȚIA CHIS FLOREA STOICA FLORIN SECELEANU

O dezbateră despre: ORGANIZAȚIA U. T. C. DIN ȘCOALA PROFESIONALĂ

IULIU FURO FLORICA MATYUȘ ROZALIA BUCURESCU ION CROITORU ATANASIE ZSIADÉ

OPINII • OPINII • OPINII • OPINII

EXIGENȚELE DEBUTULUI EDITORIAL

CRONICA FILMULUI

MIHAI UNGHEANU:
„LITERATURA
PROASTĂ NU TREBUIE
INCURAJATĂ“

O literatură națională nu se compune numai din capodopere. Autorii mari conviețuiesc întotdeauna cu cei mici. Când spunem autori mari și mici nu înțelegem literatura bună sau proastă ci literatură, adică produs literar acceptat estetic care poate fi luat în considerație pentru exegeza. G. Călinescu a întrebuintat adesea expresia „minor mare” care ilustrează această stare de lucruri. Autorii de mai mică dimensiune își pot avea și ei importanța lor. Radu Rosetti, istoric și prozator totodată, coexistă literatură cu Mihail Sadoveanu care-l — respecta în mod deosebit. Acesta avea amintiri plăcute, ca și alți scriitori, pentru N.D. Popescu. Argeșii și Minulescu pot conviețui într-o istorie literară, așa cum se și întâmplă, deși nu au aceeași talie și primul a exprimat opinii defavorabile despre cel de al doilea. Scrierile lui Ion Ghica nu exclud din literatură proza lui C. Sion. Cu Sion, Minulescu, Radu Rosetti ne aflăm încă în grupul literaturii acceptate. Valoarea sau o anumită valoare nu lipsește.

Există însă și o subliteratură, maculatură literară care proliferă mereu. Ea nu poate fi decât îngrijită și clasată, mai niciodată suprimate. Fiecare epocă literară există pe toate etapele ei valorice. Literatura proastă nu trebuie însă încurajată. Este descalificanță o critică literară care acceptă subliteratură și o critică fără criterii cu păcatul indulgenței este mereu pasibilă de o astfel de vină. Să nu uităm că așa cum există o poezie proastă, o proză neavenită, există și echivalentul ei: o critică pe aceeași măsură. Critica de autoritate nu-și poate îngădui neglijența de a accepta produsul literar inacceptabil. De aceea sînt de preferat, uneori excesele în locul atitudinii clemente sub masca urbanității.

Dacă sîntem azi în fața unei avalanșe de cărți dintre care multe submediocre, reproșul nu-l merităm însă în primul rînd critica. Editura nu este o instituție aptă planurilor rigurose executate dar rigidității de plan deschid de multe ori largi porți cărții nefolositoare. Îngăduința capătă justificare de principiu la edituri. În al doilea rînd vine apoi exigența editorului de carte care judecă după repere minime, fiind în folosul unei bune literaturii ar trebui aruncate în joc marile exigențe cu conștiința clară că în slujba lor se lucrează mereu. Care sînt reperele omului care publică roman la editură? Sau ale celui care publică poezie? Și în ce măsură are o viziune, asupra literaturii române, utilă editorial?

Rabatul cel mai mare se face la debuturi și la reeditările din contemporani. Criteriile unei colecții, Lucașăru, au devenit chiar criterii ale posibilului debut. Se dezbatează cu ușurință

(atenție însă la extrema cealaltă!). Se reeditază autori mediocri, cînd încă n-avem reeditat pe Petru Maior sau Hortensia Papadat Bengescu. Editura lucrează, apoi, în virtutea inerției și, odată publicat, autorul e cu și consacrat scriitoricește și, mai, adică pentru tipărire mereu. Urmează suite de contracte bun... cărțile inutile la care ne referim.

Discuțiile, oricît ar fi de teoretice, trebuie să facă referiri mai concrete. Abia atunci servesc cu adevărat. E nevoie de o mai bună orientare editorială și de oameni capabili s-o realizeze. Necesitatea nu poate fi negată de nimeni. Cîți dintre cei ce lucrează acum în edituri o pot realiza? Cert: nu foarte mulți! Să nu ne înșelăm cu ideea că se va putea înfăptui o mai bună orientare editorială fără a schimba pe cei ce se confundă ca însuși anacronismul și incompetența sistemului de lucru. Asupra acestei chestiuni vreau să revin într-o discuție mai aplicată pe care sper că ziarul, după semnele de pînă acum, nu va întârzia s-o inițieze.

„FĂRĂ ÎNDOIALĂ, ÎN MIJLOCUL UNEI ACTIVITĂȚI CRITICE PENTRU RĂSPINDIREA LUCRĂRILOR SĂNĂTOASE SE VA SIMȚI PE ÎCI, PE COLO ȘI NECESITATEA UNEI LOVIRI DIRECTE ÎN CONTRA NULITĂȚII, CARE SE AMESTECĂ FĂRĂ NICI O CHEMARE ÎN ALE LITERATURII: UN ENERGIIC „ÎN LĂȚURI” VA TREBUI DĂR DIN CIND ÎN CÎM ȘI FIE ROSTIT ÎN ORICE MIȘCĂRE INTELLECTUALĂ“.

TITU MAIORESCU

— 1886 —

DUMITRU MICU:
„PRIMUL VOLUM ESTE
HOTĂRITOR PENTRU
INTREGUL DESTIN
AL AUTORULUI“

Problema e destul de tulburătoare. Înregistrăm, pe lingă multe cărți valoroase, și multă maculatură. Esențial mi se pare crearea unui curent de opinie care să convingă pe debutant că primul volum e hotărîtor pentru întregul destin al creatorului respectiv sau, în orice caz, pentru modul receptării lui în conștiința publicului. Cine debutează strălucit, se fixează statornic în atenția cititorilor. Un astfel de debut obligă, apoi, la autodepășire.

Frapantă lipsa de răspundere cu care se consemnează debuturile în multe publicații. Ideal ar fi, pentru ca să se evite labilitatea sau chiar absența criteriilor, ca aceiași critici să se ocupe de debutanți.

Altfel, publicul va fi derutat, deruțat vor fi debutanții, ale căror iluzii se vor dovedi fără acoperire.

Deficiențele în activitatea editorilor sînt cunoscute. N-ar fi cazul să se preia cîte ceva din metodele de lucru ale Editurii Fundațiilor? Volumul de debut să fie trimise, nesemnate, editorilor, al căror juriu să selecteze cele mai valoroase manuscrise, pe care să le editeze și prezinte?

NICOLAE MANOLESCU:
„SPIRITUL CRITIC
AL CITITORULUI“

De obicei, obligația educării spiritului critic al cititorilor se trece pe seama cronicarilor literari și a criticilor. E normal să se procedeze așa. Dar cronicarilor și criticilor trebuie să li se acorde încredere deplină, să fie consultați cu respect. Numai așa ei pot deveni utili: fiindcă numai așa sînt demni de stimă. Prestigiul lor în ochii cititorilor determină direct efectul educativ al părerii lor.

În al doilea rînd: reorganizarea editurilor să repună în drepturi pe consilierii de editură, oameni care cîștigă muncă și al căror cuvînt primează. Actuala practică de tipărire e prea funcționară. Un consilier de editură e altceva decît un referent accidental și grăbit; e el unul din factorii răspunzători.

PETRU POPESCU:
„UN AUTOR ADEVĂRAT
TREBUIE LANSAT“

Se publică mult și nediscriminat. Tiraajul volumelor de debut e prea mic. Cărțile se epuizează prin forța lucrurilor. Cum să spună dacă o carte e cerută sau nu, cînd tirajul nu acoperă nici măcar cifra curiozității? Mulți tineri scriitori au șanse prea reduse și cu unilateralitate de a se fixa în atenția lectorilor lor. Critica, de multe ori amabilă, nu le e, în acest sens, de prea mare folos.

Tirajele cărților de debut trebuie mărite, dar numărul lor corectat. Un autor adevărat trebuie „lansat”, deci are nevoie de un anumit număr de exemplare din volumul său. De ce să le împartă cu un debutant mediocre sau total nesemnificativ, creînd astfel șanse egale pentru amîndoi de a rămîne neobservați?

Un film de acum 15 ani, din perioada în care cinematograful era marea noutate tehnică a filmului mondial: producția lui Elia Kazan „La Est de Eden” (după o mai exactă și mai literară traducere: „La răsărit de paradis” realizat după ultima parte a romanului cu același titlu de John Steinbeck. Era cel mai bun film american al anului 1954 și printre cele mai reprezentative ale momentului, fiind trecut în toate marile enciclopedii cinematografice alături de „Un scris în plină cară” al suedezului Ingmar Bergman, „Impărăteasa Yang-Kwei” al japonezului K. Mizoguchi, „Moartea unui ciclist” de J. A. Bardem, „Marile manecre” al lui Rene Clair și de „Escroci”, filmul lui Fellini. A obținut la Cannes în 1955 — la una dintre cele mai „strînse” competiții cinematografice — „Premiul pentru filmele dramatice și pentru interpretarea excelentă”.

Și fără această introducere

cuceririi lui, și sudul agonizînd în violență și neurastenie. Eroii lui Steinbeck ca și ai lui Tennessee Williams își caută cu încăpăținare și zădărnice o cale spre fericire. Zădărnice pentru că la fericire nu se ajunge prin compromisuri, voite sau impuse. Astfel se face că ei rămîn întotdeauna cu o nostalgie și dureroasă aspirație spre puritate, în ciuda lentei lor raționări.

Bătrînul Adam Trask, părăsit de soție, își îngrijește copiii, cei doi băieți, Aron și Caleb, departe de realități, oferind între-bărilor nemulțumire ale acestora versete biblice despre păcat și despre iertare. Abstracta și, după cum se știe, gratuita lor înțelepciune nu numai că nu va rezolva cu nimic declinul familiei dar ea apropia un tragic dezno-dămint. Neliniștitul crea să cunoască și cu cunoscute adevărul. Soluția finală, a filmului ca și a cărții, are și ea o accepție a iertării. Dar va fi vorba de cea

„LA RĂSĂRIT
DE PARADIS“

care ar putea — într-un fel — să ne „dirijeze” opțiunea, filmul produce și acum o puternică emoție. Ne înțelîm, în primul rînd, cu atmosfera dramatică în care eroii lui Steinbeck își consumă existența. O perpetuă încordare a nervilor domină personajele ce vor să-și sacrificie destinul, nemulțumiri de realități care umlesc, care obligă la răpăcate. Subiectul e o prelucrare, foarte liberă, a biblicei legende a fraților Cain și Abel. Fără nici o aluzie mistică, fără nici o încercare de a eterniza o spațimă în sine sau provenită dintr-o sursă la care omul nu are și nu poate avea acces.

Localizată în Valea Salinas, unde-și născut romanticul și unde se petrec toate acțiunile cărților sale, drama familiei Trask are toate însemnele dureroase ale psihologiei oamnenilor din acea imensă provincie a sudului. Ca și literatura, și filmul nord-american, prin tot ceea ce are mai valoros a reușit să creeze o cronică a „problemelor din cele două mari zone geografice cu distincții lor sociale și psihologice deosebite: vestul, și sălbatic, și din epoca

omenească și nu de corbe legi divine.

Elia Kazan se conformă tradiției filmului clasic referind acțiunile din filmul regizat de el partituri de un puternic dramatism. Eroul principal e interpretat de unul dintre cei mai buni elevi ai săi de la „Actors' studio”, James Dean. Despre acesta nu știm decît din surse publicitare că a murit de tînd și că a fost idolul unei generații de tineri americani revoluțari fără scop. Am crezut că fermecătorul actor, așa se și înșina de către cei care-l văzuseră filmele, a avut doar ceva din gloria efemeră a unui glăgăr. Acum cînd îl putem urmări, în „La est de Eden”, ne dăm seama că James Dean a fost un excelent actor, din galeria celor mari, regretului pentru prematura sa dispariție alăturîndu-i-se astfel regretul pentru o exacerbat și jenantă publicitate post-mortem care îl denigrează ca actor „impingîndu-l” în rubricile de senzație ale presei cancaniere.

Alături de el, în film, o distribuție de excelenți interpreți: Julie Harris (Abra), R. Massey (tatăl) și Jo Van Fleet (mama).

TUDOR STĂNESCU

(Urmare din pag. 1)

veritabilele capodopere. Prin Eminescu, intrăm cu șanse egale în competiția europeană a valorilor. Din această confruntare, geniul eminescian își relevă înțelegerea marelui, Ion Barbu avea să probeze o intuiție fină... Ce înseamnă Eminescu pentru noi, se măsoară numai opunînd nobilului său romanticism, formele depreciate ale celui francez.

Volul romantic germanic, deviat și rotunjit un moment în poezia de lac perfect sub eclipsă a lui Gerard de Nerval, e captat definitiv de furioasele turbine istorice, vociferatoarele genii al canacului Ch. Nodier.

La noi, în poezia lui Eminescu, același val de romanticism germanic împietrește alb și ideal, în felul regiunilor de pe lună. Din acest moment, exigențele criticii vor spori considerabil. De altfel, abia acum, în epoca marilor clasici, începe, în mod sistematic, disocierea valorii de nonvaloare. Trebuia să apară Maiorescu, cu gustul său sigur, care, prin enunțatul „în lături!” aruncat mediocrității și imposturii, și instituirea o eficiență terapeutică literară. Evoluția litera-

turii universale și marea aventură interbelică a beltristicilor noastre au adăugat noi argumente pentru un plus de intranșigiență în verdictul critic. Ibrăileanu, Pompiliu Constantin, Eugen Lovinescu, Tudor Vianu și, incontestabil, George Călinescu, exegeți cu structuri artistice diferite, s-au afluinți, adesea, în elanul sincer și de înaltă competență orientat către discernerea valorilor, promovarea talentelor autentice și implicit descurajarea nulității.

O veritabilă explozie de talente se înregistrează în literatura română contemporană. Apariția lor a fost, desigur, facilitată de revoluția culturală desfășurată în anii socializmului, eveniment care a oferit scriitorilor numeroase căi de afirmare și de valorificare a capacităților creatoare. Numărul revistelor literare a crescut considerabil, rețeaua lor asigurînd o mai largă atestare a realizărilor artistice de pe întreg cuprînsul țării. Prin lichidarea analfabetismului, printr-o muncă asiduă și desfășurată în forme variate, de educare estetică, numărul și calitatea cititorilor s-au ameliorat sensibil. Setei lor de cultură

editurile le răspund, adesea, prin tiraje impresionante, imposibil de imaginat altădată. De altfel, succesele literaturii contemporane sînt bine cunoscute și, lucru deloc negliabil, o bună parte dintre acestea le datorăm generațiilor tinere de scriitori. Pornind de la această realitate și în dorința de a înălțura facilitățile, schematici, sterilizate, de a ocăli căile care au demonstrat că nu pot duce la creația superioară, se cuvine subliniați necesitatea preocupărilor actuale de sporire a exigențelor cu care nivelul de azi al literaturii îndreptățește întîmpinarea actului de creație.

O remarcă preliminară ar fi aceea că, astăzi, se publică extrem de multă literatură. Săptămînal, aproape, revistele de specialitate și anual, editurile, înseamnă noi și noi autori. Fenomenul în sine, tulburător pentru amatori de statistică literară, s-ar putea transforma într-o veritabilă inflație dacă nu se va procedea la o mai severă triere a valorilor. Căci, nu se poate nega: în umbra debuturilor remarcabile parazitează altele, fără relief, deci fără justificare. Debuturi care etalează nume

nesemnificative: nesemnificative acum, nesemnificative la o a doua carte, nesemnificative, cu largul concurs al editurilor, la a noua ediție dintr-o a treia carte proastă. Precedentele nu lipesc. Ele blochează rafturile librăriilor ori de-a rîndul, ne împotrănesc atenția, uneori, prin reduceri de preț sau le oferim, la zile festive, prietenilor, în elegante pungi de plastic, în cușpi jenante cu vreo capodoperă. În plus, trebuie să observăm că fenomenul poate acredita ideea unei profesionalizări neintemiate pe talent autentic ci forțată de indulgența de tot felul.

Un rol hotărîtor în evitarea unor astfel de situații delicate nu numai pentru consumatorul de literatură, ci chiar pentru autorii vizati îl au cronicarii literari și editorii. Evident, ei trebuie să fie receptivi la nou, dar necrutători cu surrogatele, să aibă gust și cultură, personalitate și talent. Indulgența de moment se poate revela ulterior ca un imens deserviciu. Sînt proaspelte încă în memorie cazurile unor cărți proaste, primite însă prompt cu dilatabilitate de o critică amică și cu premii consistente de niște juri anonime.

Și astăzi, din păcate, se constată, din cînd în cînd, o adevărată spoină a editurilor de a tria, de a avea un punct de vedere propriu și ferm. Izvorită, uneori, din pură incompetență, alteori, însă, din teamă ca părerile acreditate să nu fie contrazise de evoluția viitoare a celui care prezintă manuscrisul, alături de acestea duc în mărime cazurilor la o nivelare a valorilor, în fond un fals democratism în care triumfurile și semieșecurile sînt arbitrar proiectate în același plan.

Concomitent, opere pseudo-prestigiului editatului, sub egida căruia un autor ale cărui cărți (proaste) n-au trezit interesul nimănui, este publicat automat (tot cu cărți proaste) în virtutea precedentului editorial. Dacă ezităriile editorilor, în cazul autorilor aflați la primul volum, sînt pe undeva explicabile, ele nu mai au nici o justificare onorabilă în fața unor dovezi repetate de diletanțism minor, de fetișizare a modelelor celebre, de pasișe tradiționale sau moderne, de epigonism. Trebuie înălțurat, astfel, mirajul prematur sau zadarnic al profesionalizării. Și încurajată o competiție mai evidentă între autori, în speranța că ea se va transmite și cititorilor. Căci,

știut este, fiecare scriitor de valoare are un public al său, care-l alege, care-i așteaptă cu nerăbdare fiecare nou volum și care se „bate” pentru cartea preferată cu cel puțin tot atîtă dîrzenie ca și criticii profesionaliști. De aceea, nu ni se pare de loc deplăcută propunerea ca, cel puțin în privința literaturii, să se facă sondaje prealabile în rîndul publicului. Imposibile în ceea ce privește debuturile, ele ori fi perfect realizabile, și edificatoare în cazul scriitorilor consacrați. Vor fi constatate astfel, cu o clipă mai devreme, și opiniile publicului, ale unui public neomogen, desigur, de care însă scriitorul trebuie să-și adreseze. Pentru a creasta, însă, el trebuie să-și câștige credit în fata publicului prin opere de valoare. Această valoare trebuie probată începînd chiar cu prima plăchă, pentru că cititorul dezamăgit va fi mult mai greu de recîștigat ulterior. De aici, pleoara pentru maximă exigență, pentru auto-exigență. Căci, important nu ni se pare faptul că o carte o apărut cu o lună sau cu un an mai devreme, ci dacă ea va trăi în conștiința publicului o lună sau un secol.

A la această, Zia Mondială a Teatrului, care se sărbătorește, ca de obicei, la 27 martie, va fi dedicată unei teme pasionante prin actualitate și complexitate ei: „Teatrul și tineretul”.

Problema raportului dintre teatru și publicul său tînar, este cu atît mai importantă cu cît tineretul nostru se află angrenat într-o vastă acțiune, dirijată de partid și de stat, de desăvîșire multilaterală a personalității sale, de formare ca o generație de constructori ai socializmului. În acest proces, aportul teatrului — tribună a ideilor înaintate, catalizator al energiei spirituale — poate fi fundamental. Tocmai de aceea, la noi, teatrul și-a propus să devină un bun al tînului, atît prin repertoriul și arta spectaculară cit și prin deplină sa accesibilitate (care include, printre altele, ca un aspect deloc negliabil, costul extrem de scăzut al biletelor).

Cercetătorii vieții noastre teatrale au observat, totuși, că rezultatul apropierei dintre teatru și tîneret nu este întotdeauna la înălțimea așteptărilor care se fac. Pe lingă publicul, în rîndurile tineretului se „creează” și un non-public, o categorie care, din diferite motive, refuză gestul de prietenie al teatrului. Desigur, nici acest gest nu este întotdeauna al pretutindeni cel așteptat. Teatrele mai au destule datorii neonorate față de tineret, scoase la iveală în dese rînduri. De data aceasta, am încercat să descriem anomalii care se ivesc în raportul teatru — tîneret mai ales pe cealaltă latură a acestui raport, căutînd cauzele — de natură subiectivă sau, uneori, obiectivă — care le declanșează. Nu avem pretenția că ceea ce am aflat se poate generaliza pe de-a-ntregul. Ancheta noastră a cuprîns un grup de 50

de tineri, eterogen ca profesie și pregătire (18 muncitori, 6 ingineri și tehnicieni, 17 studenți, 9 elevi). Le-am adresat tuturor aceeași întrebare: „Mergeți la teatru?”

Din cei 50 de tineri, ceva mai mult de jumătate (26) ne-au declarat că frecventează spectacolele de teatru, fără însă ca unii dintre ei să-și facă din asta o obișnuință. 8 din cei 17 stu-

lor noastre, teatrul este spectacolul preferat, iar comentariul în jurul pieselor văzute dovedește competența și exigența.

La întrebarea „De ce va plăcea teatrul?”, răspunsurile celor 26 de tineri au fost, firește, diferite, dar toate s-au adunat în jurul cîtorva idei fundamentale. Cel mai adesea a apărut elogiuul comuniunii sufletesti directe dintre actor și spectator, satisfacția că totul se petrece în fața pro-

cedurii, etalează nume nesemnificative: nesemnificative acum, nesemnificative la o a doua carte, nesemnificative, cu largul concurs al editurilor, la a noua ediție dintr-o a treia carte proastă. Precedentele nu lipesc. Ele blochează rafturile librăriilor ori de-a rîndul, ne împotrănesc atenția, uneori, prin reduceri de preț sau le oferim, la zile festive, prietenilor, în elegante pungi de plastic, în cușpi jenante cu vreo capodoperă. În plus, trebuie să observăm că fenomenul poate acredita ideea unei profesionalizări neintemiate pe talent autentic ci forțată de indulgența de tot felul.

Un rol hotărîtor în evitarea unor astfel de situații delicate nu numai pentru consumatorul de literatură, ci chiar pentru autorii vizati îl au cronicarii literari și editorii. Evident, ei trebuie să fie receptivi la nou, dar necrutători cu surrogatele, să aibă gust și cultură, personalitate și talent. Indulgența de moment se poate revela ulterior ca un imens deserviciu. Sînt proaspelte încă în memorie cazurile unor cărți proaste, primite însă prompt cu dilatabilitate de o critică amică și cu premii consistente de niște juri anonime.

„În zilele cu teatru am senzația că e sîrbătoare. Cu filmul, lucrurile se petrec mult mai simplu, mai neatrăgător. Evident, sînt și filme foarte bune, dar atît de puține...” (Liliana Mușeaș, elevă la Liceul „Gh. Lazăr”).

Timpul liber limitat de care dispun numeroși tineri — mai ales tinerii muncitori care studiază și la seral — îi determină adesea să frecventeze cu precădere spectacolele teatrului cel mai apropiat de locuința lor. Valeria Șerbănescu, muncitoare la Fabrica de Confecții, Alexandru Ciocan, tehnician la Uzinele „Semnătorea” și alții ne mărturisesc, bunăoară, că nu merg

decît la Teatrul „Giulești”. Am descris aici un îndemn pentru largirea inițiativei teatrelor de a-și extinde stagiunea în cartiere, dar și un argument pentru ca la spectacolele de simbră să diminueze — zile în care seralul sînt mai liberi — să se rețină o cîtă mai substanțială de bilete acestei categorii de tineri spectatori.

Cei mai mulți dintre tinerii anchetați s-au arătat fermi în

elevă la Liceul „Gh. Lazăr”). Cîțiva își declară adesea pentru teatrul modern, de intensă dezbatere de idei. (Elena Enescu, studentă la medicina, Gabriela Mihailescu, elevă la „Lazăr”). Părerile sînt însă împărțite: „Cred că preferanța aproape exclusivă a teatrelor pentru repertoriul modern este exagerată. Așa vrea să vadă multe spectacole cu piese din marea dramaturgie clasică.” (Ne-

ultima piesă de teatru. E mult de atîrnat...” (Vasile Preda, student la Facultatea de geografie), sau: „Ultima piesă la care am fost este... Mult zgornit pentru nimic, sau așa ceva. Există o piesă cu acest titlu!” (Ion Cherman, student la Facultatea de stomatologie).

Este vorba, în asemenea cazuri și încă în altele, de un vizibil dezinteres (nu ne referim, desigur, la cei cîțiva care ne-au declarat, argumentîndu-și opțiunea, că preferă cinematograful sau opera) ale cărui rădăcini sînt mai adînci decît par la prima vedere. Depistarea lor este o întreprindere complexă, ținînd de domeniul sociologiei culturale. Deocămdată, se constată, că organizațiile U.T.C. și asociațiile studenților din unele facultăți nu depon suficientă energie pentru a-i familiariza pe tineri cu teatrul, pentru a înlesni realizarea acestui contact fertil. Nu este vorba aici numai de procurarea biletelor (la acest aspect ne vom referi mai jos), ci în primul rînd de crearea, prin mijloace diverse, a unui climat spiritual în care teatru să redea vină o preocupare culturală de capetenie. Preferința exclusivistă a unor pentru alte genuri de spectacole, considerate mai „ușoare”, mai „deconectante” (și muzica ușoară ocupă, firește, locul întii, urmată îndeeaproape de filmele minore), conduce la concluzia că nici mijloacele de comunicare în masă cu cea mai largă arie de acțiune — radioul și televiziunea — nu-și echilibrează deajuns preocupările în sensul unei propagande mai eficiente în sprîmîntul lui.

Iată acum și cîteva motive „obiective”, care ar trebui să stea în atenția teatrelor și a forurilor care se ocupă de difuzarea biletelor:

„Les de la serviciu la ora 16. Prefer să văd un film de la ora

17 la 19 decît un spectacol de teatru care de cele mai multe ori se termină în jurul orei 24. A doua zi trebuie să mă scol foarte devreme...” (Ion Grigore, muncitor la „Semnătorea”).

„Sînt în clasa a XII-a în fîră recentă. Dimineața lucrez. Am foarte puțin timp liber, așa că...” (Floarea Constantin, muncitoare la Fabrica de Confecții). „Merg rar la teatru pentru că, la noi, nu se ocupă nimeni în mod constant de procurarea biletelor.” (George Cișmaru, student la Facultatea de geologie). „Merg rar la teatru. Cînd se dau bilete prin facultate, locurile sînt foarte proaste. Pe la balcon, prin colțuri...” (George Bada, student la Facultatea de matematică). „Merg la teatru numai cînd se dau bilete prin uzină, și asta se întîmplă extrem de rar. Singur nu am timp să mi le procur.” (Vasile Georgescu, protectant la Uzinele „Semnătorea”). „Se întîmplă uneori ca teatrele să nu-mi ofere ceea ce aș vrea să văd. Prea multe spectacole „ușoare”, prea multe Comedii pe întînțurică sau Sfîrșituri ale pămintului. Poate și din această cauză am început să prefer opera.” (Mihaela David, desenatoare la Uzinele „Semnătorea”).

Nu ne-am propus să tragem ceea ce se cheamă, în mod obișnuit, o concluzie. Această cercetare sumară a motivelor pentru care tinerii merg sau nu merg la teatru are drept unic scop stabilirea unor jalozane (pe care vom încerca să le adăncim în brează îndajuns preocupările în sensul unei propagande mai eficiente în sprîmîntul lui).

venit reciproc în întîmpinare, să acționeze deopotrivă pentru reglementarea relației care trebuie să fi unească.

SABINA CĂRĂȘU

TINERETUL
PUBLICUL TEATRELOR?

„În zilele cu teatru am senzația că e sîrbătoare. Cu filmul, lucrurile se petrec mult mai simplu, mai neatrăgător. Evident, sînt și filme foarte bune, dar atît de puține...” (Liliana Mușeaș, elevă la Liceul „Gh. Lazăr”).

Timpul liber limitat de care dispun numeroși tineri — mai ales tinerii muncitori care studiază și la seral — îi determină adesea să frecventeze cu precădere spectacolele teatrului cel mai apropiat de locuința lor. Valeria Șerbănescu, muncitoare la Fabrica de Confecții, Alexandru Ciocan, tehnician la Uzinele „Semnătorea” și alții ne mărturisesc, bunăoară, că nu merg

decît la Teatrul „Giulești”. Am descris aici un îndemn pentru largirea inițiativei teatrelor de a-și extinde stagiunea în cartiere, dar și un argument pentru ca la spectacolele de simbră să diminueze — zile în care seralul sînt mai liberi — să se rețină o cîtă mai substanțială de bilete acestei categorii de tineri spectatori.

Cei mai mulți dintre tinerii anchetați s-au arătat fermi în

preferința pentru un anume gen de spectacol teatral, care răspunde mai exact sensibilității lor. Unii preferă comedia: „În ultimele stagii m-au reținut mai cu seamă spectacole ca D-ale carnavalului, Sfîntul Mitică Blajinu, Topaze. De drama modernă mă apropii mai greu.” (Stelian Rușanu, student la Facultatea de matematică). Alții se simt atrași de dramaturgia istorică: „Îmi place teatrul modern și așa vrea să revăd, ca s-o înțeleg mai bine, Ceigăș fără simbră. Cel mai mult mă atrag însă piesele istorice. Cred că n-am să uit niciodată spectacolele cu Apus de soare și Richard al III-lea.” (Victoria Bolangiu,

gocescu Ion, student la Facultatea de geografie — la a cîmii opinie subscriem cu toată țîria), iar Horia Pirvulescu student, la Facultatea de matematică, realizează un fel de medie a realității condiție: „Îmi place și teatrul clasic, și dramaturgia modernă, cu o condiție însă: să vorbească, pe înțelesul omului, despre om și frîntîntările sale”.

Acesta este publicul. Dar non-publicul? Adică, în cazul anchetei noastre, cel 24 de tineri care făceau eforturi spre a-și aminti măcar titlul ultimei piese văzute acum un an, doi, trei. Pe cîțiva, memoria îi trădase supărător: „Îmi este imposibil să-mi amintesc cînd am văzut

De la OM la OM

COSTEL EXISTĂ ÎN REALITATE

Destul de mulți cititori și telespectatori m-au întrebat în ultimii ani dacă Tanța și Costel au existat în realitate. M-am ferit până acum să răspund serios la o astfel de întrebare. Acum voi spune adevărul. Adevărul este că pe Tanța am descoperit-o în scrisoarea unui tineret din Medgidia, care îmi scria acum vreo cinci ani în felul următor: „Am cunoscut pe peronul gării Medgidia un tânăr prezentabil care mi-a propus chiar atunci să ne căsătorim. Eu am fost de acord, el s-a mutat la noi în casă în aceeași zi, peste trei zile am făcut nunta, iar peste alte trei zile a dispărut. Ce s'întâmpla? Respectiva se măritase într-o singură zi cu un ins cu care pe peronul gării și apoi venea la mine și-i dau sfaturi. Enervat și amuzat la culme, am scris o schiță pe care apoi am luat-o ca bază pentru serialul de televiziune. Iată că acum, după mulți ani, răsară tocmai din Huși și figura autentică a lui Costel. Culmea e că îl cheamă chiar Costel!

Nu i-aș fi publicat nici scrisoarea, nici numele dacă nu m-ar fi rugat el. Dar el vrea neapărat ca povestea lui să fie cunoscută de toată lumea, iar eu m-am gândit să-i fac această bucurie. Public deci scrisoarea exact așa cum am primit-o, fără nici un fel de corecturi, nici chiar cele gramaticale, pentru că altfel scrișoarea nu ar mai avea nici un farmec. Iată-o:

„Tov. Băieșu,

Vă rog să vă înarmați cu răbdare și să mă ascultați până la capăt. Urmașesc cu deosebită atenție rubrica intitulată „De la om la om” și sincer să fiu mulți cititori au priileșul să aflu numeroase drame de familie sau iubiri abandonate. Să nu credeți că vă scriu toate acestea pentru că să-mi apară numele în ziar. Nu. Dar fiindcă dumneavoastră vă ocupați de pagina De la om la om și dacă mai scrieți drame în continuare vă rog să faceți în așa fel încât să rezervați puțin loc și poveștii mele. Știu căci do. printre zecile unui articol unor mai strecurăți câteodă de ironie, totuși eu caut să vă dau numele întreg. Mă numesc Velic Costel, original din Huși. În toamna anului 1966 am cunoscut o fată. Se numește Negruță Maricica. Deși căci eram din același oraș, întâmplarea a făcut să ne cunoaștem în tren. Cum era și firește, a doua zi ne-am întâlnit și fiind duminică, am fost invitați împreună la o nunță. După un timp ne-am căsătorit, să nu că mire, deși căci timpul celor care se îndrăgosteau la prima vedere a apus de mult. Eu țin să precizez căci deși sintem în secolul cincezei și o problemă ca asta necesită timp, cunoașterea reciprocă, în ciuda la toate acestea, m-am îndrăgostit în așa fel încât simțeam căci fără la miază și imposibil să mai trăiesc. Să nu rideți, dar trebuie să fim conștienți căci din dragoste se poate muri. Timp de 7 (șapte) luni eram cei mai fericiți din lume. însă după șapte luni mai precis în 13 aprilie 1967 ne-am despărțit. Adevărul motiv n'îl știu nici astăzi.

Am căutat prin orice mijloc să o conving căd o iubesc. Dar în zadar. Aș fi fost gata la cel mai mic semn al ei să fac orice. Dar degeaba. Mereu îmi spunea căci mă iubește, dar că noi nu mai putem fi împreună. De atunci și până acum sint aproape doi ani. Deși căci la acum sa recăsătorit totuși în inima mea a rămas același ca în prima zi și nici cum nu mi pot găsi liniștea sufletească. Acum e plecat cu soful ei la Brașov. Dar acest om nu o iubește (sau o iubește și nu în arată). Însă eu o iubesc mult de tot. Deși căci nu mai pot spera să mă revin. De atunci și până acum altă iubire nu am mai întâlnit. Am căutat să-mi fructific timpul liber cât se poate de bine cu speranța căci o voi putea uita. Dar în zadar. Sint din ce în ce mai mult nevoia să o am lângă mine. (Să nu mă înțelegeți greșit), dar e singura care îmi poate reda fericirea. Acum e căsătorită, are un soț, obligații de familie și nu îndrăgesc să-i spun să revină deși căci lucrul acesta îl doresc din toată inima. Dumneavoastră scrieți desultor despre asta. S'întâmplă-mă și pe mine ce să fac. Cum aș putea uita tot ceea ce ne-a legat sau o fată ce să revin? Dumneavoastră scrieți singurului om în măsură să mă lămură. Intre noi e o diferență de vîrstă destul de considerabilă. Uneori mă întreb dacă nu asta e motivul. Dar de ce m-a acceptat în situația în care am fost? Doar atunci nu ne legăm nimic. Vă rog ca să-mi dați un sfat în problema aceasta și iertăți-mă dacă povestea iubirii mele va răpiți câteva minute. Cu respect, Costel”.

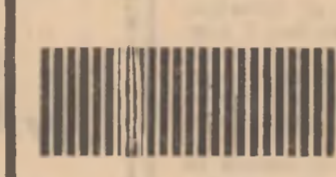
Dragă domnule Costel,

Eu acum căci ce sfat aș putea să vă dau? Nici unul. După câte am înțeles, perioada cunoștinței, Draga domnule Costel, Eu acum căci ce sfat aș putea să vă dau? Nici unul. După câte am înțeles, perioada cunoștinței,

CINEVA AȘTEAPTĂ UN RĂSPUNS

„Domnule Ion Băieșu, La fel ca și tînăra din Jimbolia vă spun că am stat mult pe gânduri dacă să vă scriu sau nu. Pînă la urmă m-am hotărît să vă scriu. Nu știu cum să încep și de unde să încep pentru că și eu mă aflu în aceeași stare ca și eleva din Jimbolia, ba pot spune că sint mult mai nefericită. Dar să vă spun despre ce e vorba. Sint o fată foarte înaltă: 1,85 metri. Vîrsta 23 de ani, absolventă a unei școli tehnice. De sarcinile profesionale mă acilit cu cinești și pot spune că prin munca constituțională depusă de mine la locul de muncă am reușit să fac tuturor o impresie cu care puțini se pot mîndri. În această pricină sint foarte mulțumită. Dar ce păcat că am o impresie așa de proastă despre viață. Poate mediul în care am trăit m-a făcut să-mi pierd încrederea în oameni. Și tatăl meu, dar trebuie să fim conștienți căci din dragoste se poate muri. Timp de 7 (șapte) luni eram cei mai fericiți din lume. însă după șapte luni mai precis în 13 aprilie 1967 ne-am despărțit. Adevărul motiv n'îl știu nici astăzi.

de ION BĂIEȘU

Amororii și căsătoriei dumneavoastră cu Maricica n-a durat mai mult de două zile. Iată rog, o fi el secolul nostru, secolul vitezei, dar nu vi se pare totuși exagerat ca în numai două zile să faceți altele lucruri complicate, dacă nu s'îngase? Ce să mai mixe cu apoi Maricica v-a părăsit fără explicații? Probabil și-o fi dat seama că nu sînteți potrivit și a căutat alt om. A greșit și ea, ați greșit și dumneavoastră. V-ați ales cu singurul lucru bun care putea ieși dintr-o asemenea decizie: fulger. Cu mai multă minte pentru viitor. Tot e ceva. Ești slaturii nu am să vă dau. Dacă Maricica mai era cu dumneavoastră, hai să zic că poate mai puteam să dres ceva cu un cavint, două. Dar dacă a apucat să plece și să se recăsătorească ce mai e de făcut? Nimic. Mai sferiți și dumneavoastră cit mai suferiți și încercați să vă refacți viața. Eu nu sint convins, ca dumneavoastră, că se poate muri din dragoste. Și spunînd asta nu sint cinic. Sint realist. Sigur că dragostea este una dintre bucuriile cele mai mari ale vieții, unul dintre cele mai coplesitoare sentimente, dar ea nu trebuie să ne chema niciodată spre moarte. Nici atunci cînd e tragică. Dimpotrivă. Asta e tot ce-aș putea să vă spun.

Iertăți-mi ironiile. Le fac, uneori, fără să vreau. Vă urez să fiți fericiți!

Din nou mă simt obligat să adresez un avertisment corespondenților mei. Nici nu apucaseră să se răcească sărutările vedetelor premiate de pe „cerbii” de la Brașov și au și început să curgă asupra mea scrisorile, telefoanele (ba chiar și o telegramă!) de parcă eu aș fi fost cel puțin președintele jurului! Nu înțeleg: ce aveți cu mine? Mă întrebați dacă sint de acord cu hotărîrile jurului. Așa mă întreabă în scrisoarea lui, G. Niculescu din București: „Sînteți sau nu de acord cu hotărîrea jurului? Spuneți-vă public părea-

rea!” El bine, nu vreau să mi-o spun! Nu vreau, pentru că știu cit de pățimăș și subiectiv pot fi uneori, cit de repede pot să greșesc. Important e că festivalul în întregul lui a fost excelent, oferindu-ne serii memorabile. Juliette Greco, cel puțin, mi s-a părut sublimă. Ce interpretare magistrală! Ce texte de mare poezie! (Mă gîndeam atunci cu tristețe la cîntecul Andel Călugăreanu „Pe orizontală”, „Pe verticală”, cu versuri atît de banale, dacă nu chiar stupide. Texte scrise de Cocteau, de Preluceri... Poezii noastre

nu vor să serie texte de muzică ușoară. Cine-o fi de vină? Ei? Nu. Compozitorii cred eu, care preferă textierii obscuri, comozii și la îndemină. Sau Barbara... Sau Cinqueții (pe numele adevărat Mezzokilo, adică jumătate de kilogram!) cîntăreața mea cea mai dragă... A fost frumos, a fost de neuitat, cu atît mai mult cu cit un nume românesc (ați ghicit: Margareta Fislaru) s-a „amestecat” printre vedetele internaționale și l-a stat bine! Felicitări celor care au organizat, celor care ne-au dăruit aceste seri de mare artă și poezie.

MINI-JUPELE ȘI ASTENIA

Din nou citeva scrisori mă fac cu eu și cu oțel pentru atît de multă în-găduitorie față de mini-jupe. Cititorii Denescu N. din Galați merge pînă acolo încît spune că, dacă eu nu sint capabil să iau o poziție mai combativă în chestiune, redacția să găsescă o persoană mai cu răspundere care să rezolve problema. Propunere cu care sint și eu de acord. Să găsescă redacția pe cineva care să condanne femeile cu fuste scurte. Eu nu sint în stare. Probabil pentru că m-e frică de ele. Da, probabil. N-ar fi exclus. N-as vrea să devin antiptic femeilor cu mini-jupe. Asta e adevărul.

Cititorul I. Popa e și el la fel de vehement, luînd însă lucrurile la modul tragic. După el, mini-jupele ar fi un pericol național. „Patru dintre colegii mei se află în spital, au intrerupt studiile sau au rămas repetați din cauza aceluiași motiv: obsesia sexuală. În toamna anului 1967, venind în București pentru a-ni lăchida restanțele, am găsit Capitala așa cum nu o lăsașem: învaldată de mini-jupe. Mi-a venit s-o iau la goană. Învaldătura n-a mai fost încălțată, ci un adevărat chin. Astăzi sint e imposibil să nu ridic ochii din farfurie cînd trece pe lângă mine studenta „mlădie ca un spic de griu și cu justifiă pînă la briu”. Personal consider că a tolera mini-jupele în actuala condiții este lipsă de responsabilitate și ceu mai mult. Nu-mi dați nici un răspuns. Dați-mi dreptate”.

Este limpede: va trebui găsit altceva, care să fie de acord cu aceste puncte de vedere, să le ia în serios și să scrie în consecință. Eu nu mă simt în stare să cer măsuri administrative împotriva femeilor cu mini-jupe. Eu nu văd aici (cel puțin deocamdată) un pericol public. De altfel, dragi inamici ai mini-jupelor, vă dau o veste care vă va bucura peste toate: moda de vară a lui 1969 prevede fuste lungi. Se zice că femeile vor umbra cu rochiile pînă la călcie. Să vedem atunci ce-o să mai ziceți? O să mă așteți motive să vă îmbolnăviți de astenie?

I. În căutarea INTERPOLULUI

Știam din cartea lui Gh. Azodi „Interpolul în acțiune” (care, de fapt, i-a și deschis re-porterului apetitul pentru temă) că sediul secretariatului general al Organizației Internaționale de Poliție Criminală se află la Saint Cloud, unul din foburgurile Parisului. După ce am studiat hărțile împrejurimilor „orașului-lumină” și am găsit linia de metrou care duce la „Porte de Saint Cloud”, am început marea mea aventură în căutarea „Interpolului”, organizație binecunoscută pe toate meridianele globului dar — și asta aveam s-o constat curînd — al cărui sediu este ignorat pînă și de vecinii clădirii care adăpostește arhiva criminală a lumii.

Am coborît, așadar, la „Porte de Saint Cloud” și am întrebat pe primul polițist întîlnit în cale dacă știe unde se află sediul Interpolului. Omul mă pricea neterminat și nu știu de ce, am avut impresia că oajnicul apărător al ordinii nu mai auzise pînă atunci de numele acesta. Însist și îl informez că Interpolul este aici, în foburgul Saint Cloud. Polițistul se revanșează și mă privește ca pe un provincial din Tarascon, explicîndu-mi politicos, dar nu și fără o oarecare maliție, că aici este numai poarta Saint Cloud-ului și că pînă la foburg mai am de mers pe „Rue de la Reine” și apoi trebuie să trec Sena pe „Pont de Sevres”. La Saint Cloud, orașul cocotat pe un deal, poziție care îi pune în valoare arhitectura clasică franceză, întreb din nou pe polițist dacă știe unde este Interpolul.

Agentul mă privește admirativ, ca pe un superior sau un personaj misterios dintr-un film cu gangsteri și exclamă lung: „O, lu-lă”, după care mă roagă să trec pe la comisariatul de poliție al orașului, care mă va îndruma.

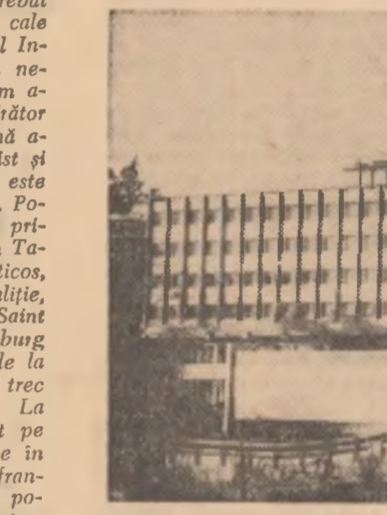
Pe strada Armengaud — îmi spune comisariatul de serviciu — după care adaugă, așa, cum se adaugă și la noi, atunci cînd și se explică o adresă — prima la dreapta, a doua la stînga, coțiți din nou la stînga, apoi a doua la dreapta și din nou la dreapta.

Firește, mă rădăcesc pe străzile întortocheate, cu iz medieval ale Saint Cloud-ului și numai cu ajutorul „pompiierilor reușe să găsească adresa indicată și să bat la porțile, bine păzite, ale Interpolului.

Mă aflu în fața domnului Jacques Amboise, șeful departamentului presă și relații publice din organizația internațională a Poliției Criminale (pe scurt, O.I.P.C.), care mă primește cu amabilitate. Surzător, cunoscînd proverbiala sete a gazetierilor pentru senzațional, mă avertizează:

— Să știți că la noi nu sint nici supergenții gen James Bond sau Sîntul, nici impușcături de pistol... Interpolul este o organizație internațională menită a fa-

cilita colaborarea internațională a polițiilor naționale în lupta pentru prevenirea și reprimarea criminalității. Interpolul asigură, deci, asistența reciprocă a autorităților poliției criminale în cadrul legilor naționale existente în fiecare țară, fiind, totodată, unicul cadru profesional organizat în vederea schimbului de idei, al metodelor de lucru, al tehnicilor, al informațiilor. În fiecare țară aflată la Interpol există un birou național însărcinat cu legăturile internaționale și, bineînțeles, că fiecare țară este liberă să dea biroului său național forma și structura care îi convine, conform legilor și tradițiilor sale. Biroul național este centrul de cristalizare a afacerilor de poliție

Vedere exterioară a sediului Interpolului din Saint Cloud

internațională. Trebuie spus, de asemenea, că Interpolul este un organ de cooperare internațională care nu lezează cu nimic suveranitatea statelor afiliate... După această introducere teoretică, domnul Amboise mă privește cercetător și, vîzînd că nu dezarmez, mă întrebă:

— Deci, tot mai crești să scrieți despre Interpol? Bineînțeles — îi răspund... Mă interesează marile afaceri de poliție internațională. Cazurile rare, care de obicei se înregistrează la capitalul „Dosare strict-secrete” care, după prinderea și pedepsirea făptușilor, pot intra în domeniul public. Și așa, pentru trei zile, reporterul a venit la Saint Cloud și a plecat de la secretariatul general al O.I.P.C. o dată cu funcționarii Interpolului.

Documentarea reporterului a avut și aspecte amuzante. Pentru că, la prînz luam dejunul în cantina Interpolului, urînd în viața amabilă a domnului Amboise, care m-a asigurat că actul se mîncăna mai bine și mai ieftin ca la restaurant, a doua zi am surprins o mică discuție, care mă oza:

— E un nou angajat? Și-a întregat discret vecinul de masă,

— E un nou angajat? Și-a întregat discret vecinul de masă,

una din telegrafistele de la pu-ternica stație de radio a Interpolului, care mă vîzuse în cursul dimineții studiînd dosare cu menținerea „strict-secrete” dar pe care ea nu avea de unde să știe că de acum se așteptarea praful.

Sau altă întimplare. După ce am dus la hotel un vraf de imprimare cu antetul Interpolului, am observat o schimbare bruscă în comportarea personalului de la „Hotel d'Angleterre”.

— Bună dimineață, domnule comisar... pardon, iertăți-mă — s-a scuzat, cu un aer complice, patronul, făcîndu-mă să înțeleg printr-un gest că pot conta pe discreția lui.

În ultima mea „zi de lucru” la Interpol, am fost martorul unei afaceri curente, care nu intra în programul documentării mele cu acces exclusiv la dosarele rezolvate. Era vorba de ceea ce, unele ziare pariziene numesc, în toate cele două sau trei ediții zilnice „afacerea Marcovic”, în care sint implicați Alain și Nathalie Delon. Ancheta asasinării dublurii lui Alain Delon intra într-o nouă fază, o dată cu arestarea lui Marcantoni, asociatul soților Delon. În consecință, brigada I mobilă de la poliția judiciară pariziană (faimosul P. J. din Palatul de Justiție de pe Quay des Orfèvres, pe care l-a imortalizat în literatură sa Si-monon, creîndu-l pe omnipotentul comisar Maigret), apela la serviciile Interpolului pentru urmărirea lui „François Belgianu” — o pistă nouă prin care se

speră ajungerea la capătul firului. În mai puțin de o jumătate de oră, prin antena postului de radio de 4 kW, de la Saint Claude pleca în lume apelul pentru ancheta de identificare împreună cu rezultatele serviciilor specializate în identificare ale Interpolului. Acele servicii care îi fac să tremure pe toți criminalii lumii, o imensă documentație a crimei care cuprinde aproape un milion de fișe generale vizînd circa 300.000 de indiciți certuți cu legea. În operațiile de identificare sint folosite mașini electronice de calcul, iar întregul material informațional este cartelat pe benzi perforate, astfel încît operativitatea, acest deciderat elementar al acțiunilor de reprimare a crimei, este asigurat.

După trei zile de lectură a sute de dosare, reporterul e priit asupra citiora care e face obiectul relatărilor noastre și cititoare. Pentru început, vom debuta simblăa viitoare cu o acțiune coordonată de Interpol pentru reprimarea traficului de stupefiante îndreptate spre unul din cei mai mari consumatori de droguri din lume — Statele Unite ale Americii.

ATANASIE TOMA

ANECDOTE • JOCURI

Un leș e fost întregat odată: — Ce e mai bine: să mîncini sau să stai culcat? — Mai bine e să mîncini culcat, a răspuns leșesul.

— Se vede imediat că esti un om înșurat. — De ce? — Fiîndcă al toți nasturii cusuți. — Da e primul lucru pe care neavastă-mea m-a învățat să-l fac.

UMOR ITALIAN
Un trecător căuta să-l înduplece pe un țaran care își bătea mîgarul să nu mai chinuiescă bietul animal. Proprietarul mîgarului îi replică: — Nu știu ce e mîgarul meu are rude. Trecătorul cel mlăstosiv pară lăvura: — Nu-mi place să văd un mîgar bătut de un altul. UMOR ENGLEZ
Pastorul unei curți regale și-a început astfel una din predicile sale: — Fraților, noi toți vom muri! În clipa aceea a intrat regele. Și preotul se grăbi să adauge: — Fraților, noi vom muri... aproape toți.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

ORIZONTAL: VERTICAL:

- Joc bătrînesc de doi — A bombardare sportiv. 2) Suspensare... din joc! 3) Perechea ei — Duminici fotbalistice. 4) Lerl — Loturi. 5) Nicolae în familie — Vîntător de munte. 6) Cunoscut... animator moldovean — În cont! 7) Pe-aici ție drumul (aprope de atletism — pl.) — Virf de briceag! 8) Cîntecul sirenelor — Pele! 9) Sec! — Mindrețea horelor — Prezență săptămînală cu... sport. 10) Din combinațiile „sahiste” ale războiului troian — Îi lase jocul. 11) Cerință a jucurilor cu miză — Careuri de 10/10.
- Alt joc de doi — Protecție moto. 2) Parcă-i legat de picioare — Poziție de bătaie a... puștilor. 3) Marș forțat! — Oraș în Italia — Cale! 4) Oamenii porțil 5) Calea Victoriei. 6) Curea! — A lucra în cîmp — Miorita (pl.). 7) Semne de recunoaștere — A fost pe la noi. 8) Reprize la joc — E pentru. 9) Nu duce lipsă — A para la volei. 10) Mastru al șarjelor — Pe ari-pa vîntului. 11) Se înfig la perință — Sînt focul jocului.

TOMA MICHINICI

— Îngăduiți-mi să vă cer mîna... — Al buletin de București? V. CRIȘAN

de pe ste notare

Acord între România și Noua Zeelandă

WELLINGTON 14 (Agerpres). — Tovarășul Gheorghe Rădulescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, conducătorul delegației guvernamentale române, care se află în vizită în Noua Zeelandă, a semnat vineri un acord cu privire la clauza națiunii celei mai favorizate între Noua Zeelandă și România. România este astfel a patra țară din rîndul statelor socialiste, după U.R.S.S., Bulgaria și Polonia, care a încheiat un asemenea acord cu Noua Zeelandă.

Șeful delegației guvernamentale române a avut convorbiri cu ministrul comerțului exterior din Noua Zeelandă, John Marshall, în cadrul cărora a avut loc un larg schimb de păreri privind dezvoltarea relațiilor comerciale bilaterale. România este interesată să cumpere din Noua Zeelandă lînă, piei și alte produse, livrînd în schimb echipament industrial, în special vaioane de cale ferată, tractoare, motoare electrice, camioane și echipament forestier.

Tovarășul Gheorghe Rădulescu a mai avut înfîlțiri cu ministrul finanțelor Robert Muldoon, și cu ministrul vămilor, Norman Shelton.

FRANȚA. Aspect din timpul unei demonstrații de masă care a avut loc la Paris cu ocazia recentei greve generale de 24 de ore

pe scurt

● **IN FATA UNIVERSITĂȚII** din Havana a avut loc un mare miting în memoria martirilor căzuți la 13 martie 1957 în lupta împotriva regimului dictatorial. În tribuna oficială se aflau Fidel Castro, prim-secretar al C.C. al P.C. din Cuba și prim-ministru, dr. Osvaldo Dorticos, președintele Republicii Cuba, și alți membri ai Biroului Politic, membri ai Comitetului Central, miniștri, invitați.

Au fost prezente de asemenea, șefii și membri ai unor misiuni diplomatice, între care și Vasile Mușat, ambasadorul României la Havana.

Cu acest prilej, Fidel Castro a rostit o cuvîntare în cadrul căreia s-a ocupat pe larg de problemele învățămîntului universitar în Cuba și de unele aspecte legate de actuala campanie de recolare și de prelucrare a zahărului.

● **DUPĂ CUM RELATEAZĂ** agenția M.E.N., în regiunea Avalek din nordul Populare a Țemeului de Sud au fost reînnoptat tulburările. În cursul unui Congres popular care a avut loc, adăugă agenția citată, miniștrii de Interne și Apărării ai R.P.S. au declarat că guvernul sud-yemenit va lua măsuri deosebit de severe împotriva mișcărilor contrarevoluționare și a oricăror persoane care se opun actualei politici a țării.

BRANDT VA CANDIDA LA POSTUL DE CANCELAR

● **PREZIDIUL** Partidului social-democrat a anunțat că Willy Brandt, președintele partidului, va candida din nou la funcția de cancelar, cu prilejul viitoarelor alegeri generale, care vor avea loc în toamna acestui an. Willy Brandt, înfîlțit în 1961 de Konrad Adenauer și în 1965 de Ludwig Erhard, declarase după ultima sa înfrîngere electorală că nu-și va mai pune candidatura la acest post.

● **VINERI** a fost semnată la Moscova înțelegerea de colaborare pe anul 1969 între Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România și Uniunea Scriitorilor din U.R.S.S. Încheierea pe baza planului de colaborare culturală și științifică dintre cele două țări, înțelegerea a fost semnată de Ștefan Bănulescu, vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România și de Vitali Ozerov, secretar al Conducerei Uniunii scriitorilor sovietici.

● **INTR-O TELEGRAMĂ** de presă transmisă din capitala Greciei, agenția France Presse a anunțat că, luînd cuvîntul în fața Consiliului de planificare științifică, primul ministru Gheorgios Papadopoulos a anunțat că

Invățămîntul superior grec va fi inclus unei reforme. Aceasta reformă, a spus Papadopoulos, se va face în cooperare cu consiliile universitare.

● **UN TRIBUNAL** din Berlin occidental l-a condamnat pe Josef Bachmann, autorul atentatului asupra lui Rudi Dutschke, la șapte ani muncă silnică.

Bachmann, la 11 aprilie 1968, a tras trei focuri de armă asupra liderului Federației studenților socialisti din Berlin occidental, Rudi Dutschke, rănindu-l grav.

TELEVIZOR CU LASER

● **IN LABORATORUL** firmei americane „General Telephone and Electronics Corporation” a fost elaborată o variantă experimentală de televizor în culori care, în loc de tub catodic, folosește un laser. Desi firma prezicează că lucrările respective au un caracter pur experimental, crearea acestui televizor este considerată ca un pas important pe calea fabricării de televizoare în culori cu ecran mare, care să asigure obținerea unor imagini suficiente de clare în încăperi în întregime iluminate.

● **EXPERTI** în probleme nucleare din 18 țări se vor înfîlța la Viena în zilele de 17-21 martie, pentru a adopta un raport cu privire la folosirea energiei nucleare în scopuri pasnice în țările în curs de dezvoltare.

S-a anunțat la sediul O.N.U. Urmează să fie prezente reprezentanții din Brazilia, Canada, Cehoslovacia, Danemarca, Franța, Ghana, India, Italia, Japonia, Republica Malaeză, Mexic, Pakistan, Polonia, România, U.R.S.S., R.A.U., Marca Britanie și S.U.A.

Ședința unei Comisii C.A.E.R.

● **ȘEZILELE** ACESTEIA s-a încheiat la Baku, în U.R.S.S., a 34-a ședință a Comisiei permanente C.A.E.R. pentru transporturi, la care au participat delegații din Bulgaria, Cehoslovacia, România, Polonia, Ungaria și U.R.S.S. Comisia a adoptat unele recomandări care vor contribui la dezvoltarea în continuare și la sporirea eficienței colaborării economice și tehnico-științifice a țărilor membre C.A.E.R. în domeniul transporturilor.

Cînd se va încerca debarcarea pe Lună?

Succesul misiunii „Apollo-9” a sporit șansele Statelor Unite de a încerca debarcarea primilor cosmonauți americani pe Lună în iunie sau iulie, se apreciază după încheierea călătoriei de 6,2 milioane km în jurul Pământului a cosmonauților James McDivitt, David Scott și Russell Schweickart.

Programul de debarcare a primilor americani pe Lună cuprinde încă o etapă preliminară — zborul circumlunar al navei cosmice „Apollo-10”, data căruia urmează să fie anunțată spre sfîrșitul lunii martie. Se crede că „Apollo-10” va fi lansată la 17 mai, avînd la bord pe Thomas Stafford, John Young și Eugene Sernan. Cu acest prilej, modulul lunar, experimentat de cei pe „Apollo-9” intr-un zbor în jurul Pământului, urmează să fie supus încercărilor la o înălțime de 15 km de Lună.

● **IN CADRUL** VIZITEI întreprinse în Israel, comandantul șef al forțelor americane din Orientul Mijlociu, și din Asia meridională, generalul Theodore Conway, a avut convorbiri cu ministrul israelian al apărării, generalul Moshe Dayan, în legătură cu diferite aspecte ale crizei din Orientul Apropiat.

● **GUNNAR JARRING**, reprezentant special al secretarului general al O.N.U. în Orientul Mijlociu, care a sosit vineri la Beirut, a avut o întrevedere cu ministrul de externe al Libanului, Yousef Salem.

Președintele Tito a primit delegația Partidului Comunist Român

BELGRAD 14 — Corespondentul Agerpres, Nicolae Ploeanu, transmite: Vineri dimineață, președintele Uniunii Comunistilor din Iugoslavia, Iosip Broz Tito, a primit delegația P.C.R. condusă de tovarășul Emil Bodnaraș, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., care participă la lucrările celui de-al IX-lea Congres al U.C.I. La înfîlțire au participat Mișo Minici, președintele Skupștinei R.S. Serbia, Iakša Petrici, ambasadorul R.S.F. Iugoslavia la București, și Aurel Mălnășan, ambasadorul Republicii Socialiste România la Belgrad.

Cu acest prilej a avut loc o convorbire care s-a desfășurat într-o atmosferă cordială, tovarășească.

BELGRAD. 14 — Corespondentul Agerpres, N. Ploeanu, transmite: Delegația P.C.R. condusă de tovarășul Emil Bodnaraș, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., care participă la cel de-al IX-lea Congres al U.C.I., a avut vineri o înfîlțire cu Jose Cadematori, membru al Comisiei Politice a P.C. din Chile, deputat, Aniceto Rodriguez, secretar general adjunct al Partidului Socialist din Chile și Marcelino Dos Santos, secretar politic al Frontului de Eliberare din Mozambic.

Lucrările Congresului Uniunii Comunistilor din Iugoslavia

BELGRAD 14. — Corespondentul Agerpres, N. Ploeanu, transmite: În cursul dimineții de vineri, cel de-al IX-lea congres al Uniunii Comunistilor din Iugoslavia și-a continuat lucrările pe comisi. După-amiază s-a înfîlțit ședința plenară sub președinția lui Marko Nizicki, președintele C.C. al Uniunii Comunistilor din Serbia. S-a anunțat că pe adresa congresului au sosit numeroase mesaje și scrisori de salut din țară și din străinătate. În raportul Comisiei pentru verificarea mandatelor delegațiilor, prezentat de Lejta Rađicević, s-a menționat că la congres participă în total 1.287 delegați, membrii Comitetului Central, ai Comisiei de Revizie, ai Comisiei de Control, reprezentînd peste 114.000 de membri de partid.

În partea a doua a ședinței, prezidată de Veselin Đuranović, președintele C.C. al U.C. din Montenegro, a fost prezentat raportul Comisiei pentru relații internaționale. În numele Comisiei, raportul a fost expus de Niaz Dizdarević, membru al Comitetului Executiv al C.C. al U.C.I. Rezoluția „Uniunea Comunistilor din Iugoslavia în lupta pentru relații internaționale bazate pe egalitate în drepturi, pentru pace și socialism”, a fost adoptată în unanimitate.

În ședința comună a Prezidiului și a Comitetului Executiv ale Comitetelor Federale a Uniunii Socialiste a Poporului a Muncitor din Iugoslavia a fost unanim adoptată propunerea Comitetului de coordonare al organizațiilor social-politice pentru problemele cadrelor ca Miletić Popović să fie desemnat candidat pentru funcția de președinte al Skupștinei Federale a R.S.F. Iugoslavia, pe care a deținut-o și pînă în prezent.

A fost, de asemenea, adoptată în unanimitate, propunerea a lui Mića Ribicki, membru al Comitetului Executiv al C.C. al U.C.I., să se încredințeze mandatul revoluției al cătușelor Muncitorilor Federale a R.S.F. Iugoslavia.

din viața tineretului lumii

Sfîrșitul „armistițiului”

Reînnoirea — săptămîna trecută — a cursurilor (după „mici sesiuni” de examene care a marcat încheierea primului semestru universitar) a coincis cu o recrudescență a frîntîmîrilor studenției portugheze. Amfiteatrele universității din Lisabona au fost ocupate de câteva sute de studenți. La Setubal, timp de două zile au fost semnalate demonstrații de stradă studențești împotriva cu mare dificultate de poliție care a operat aproape 30 de arestări. În alt centru universitar, la Coimbra, 200 de studenți s-au baricadat în incinta Poliției organizînd o grevă demonstrativă de o zi. La Porto și Braga studenții ai institutelor pedagogice au organizat „adunări libere” dezbatînd revendicările lor în pofida interdicției unor asemenea manifestări publice de către autorități.

Relansarea viguroasă a mișcării revendicative studențești, intervenită după o acalmie relativă de aproape șase luni de zile, are cauze și semnificații precise. Acalmia care a caracterizat mișcarea studențească portugheză pe parcursul primei părți a actualului an universitar și-a avut originea în ceea ce presa lusitană descieca a fi un gen de „armistițiu” temporar, nescris” între studenți și guvern. E vorba de faptul că, la sfîrșitul lui septembrie trecut, puțin după preluarea funcției sale, noul premier, Caetano, a anunțat că în calitate de fost universitar se va ocupa „personal și eficient” de rezolvarea „acelor cereri și proiecte care ar putea duce la un progres în universitatea portugheză”. Scurt timp după aceea, Ministerul Instrucțiunii a comunicat presei că se va elabora în numai câteva luni un program de „reformă și dezvoltare a învățămîntului superior”, lasîndu-se să se înțeleagă că revendicările principale ale studenților vor fi rezolvate pe toate planurile. „Sindicatul liber” studențesc (care deși interzise de autorități, trăiesc și cuprind un mare număr de studenți) au preconizat o „pauză” a mișcării revendicative în așteptarea măsurilor promise de forurile guvernamentale de resort. La sfîrșitul lui februarie, guvernul a emis un deget prin care se hotărăse crearea, pînă în 1972, a două noi universități, la Porto și Setubal, precum și extinderea facultății de științe sociale și umaniste de la Coimbra. Parolele, a fost dat publicității o „notă explicativă” a Ministerului Instrucțiunii, în care se precizează că „nici un fel de alte măsuri nu sînt prevăzute în viitorul apropiat, care să modifice actualul reglemente și structuri universitare”, subliniindu-se că „principiul autonomiei universitare rămîne în studiu dar nu se consideră că poate fi actualmente acceptat ca util”.

Dincolo de măsurile care tind, în perspectivă, să atenueze supraaglomerarea din sălile de cursuri și laboratoare (Portugalia se găsește pe primul loc în Europa din punctul de vedere al aglomerării amfiteatrelor și laboratoarelor) revendicările studențești l-s-a răspuns, așadar, printr-un refuz. Nici un indiciu despre mișcarea taxelor foarte împovărătoare, despre sporierea numărului de burse (actualmente numai 1 la sută din studenții portughezi beneficiază de burse de stat). În general, nici un indiciu despre modificarea actualului structurii, învechite, a universității; autoritățile ar arătat clar că nu intenționează să renunțe la organizarea autoritară a universității, nu vor reintroduce autonomia universitară și nu vor renunța la controlul polițienesc în incinta facultăților. Nu s-a vădit, de asemenea, nici un indiciu de recunoaștere a „sindicatului liber” studențesc, care activează în ilegalitate.

Astfel stînd lucrurile, era firesc ca „armistițiul” dintre studenți și autoritățile portugheze să s-a sfîrșit. Știrile de ultimă oră relevă operarea unor arestări în rîndul liderilor mișcării revendicative studențești la Porto precum și adoptarea unei decizii a Curții Supreme din Lisabona prin care „grevele și orice imbricări ale cursurilor constituie turburări ale ordinii publice”. Se pare însă că guvernul, în ciuda reînnoșării mișcării studențești încearcă să evite închiderea temporară a unor facultăți, așa cum a făcut-o în timpul tulburărilor din primăvara anului 1967. În orice caz, este greu de presupus că acțiuni de intimidare ar putea duce la atenuarea încercărilor în relațiile dintre studenți și autoritățile lusitane. Există, mai degrabă, motive să se prevadă contrariul.

E. R.

Confruntări între Washington și Ottawa

Este așteptată cu interes vizita pe care premierul canadian Pierre Elliott Trudeau o va efectua în capitala S.U.A. la 24 martie. Observatorii politici apreciază că cu acest prilej va avea loc o confruntare a „revelațiilor” preconizate în cele două țări.

Interlocuții — premierul Trudeau și președintele Nixon — în multe probleme nu parcurg drumuri paralele. Un exemplu concludent îl oferă poziția diferită a celor doi oameni de stat față de N.A.T.O. Trăsătura cea mai importantă a proiectului de „reexaminare” progresivă a politicii externe canadene”, este micșorarea treptată a rolului Canada în blocul nord-atlantic (Ministerul de externe Mitchell Sharp a declarat în Camera Comunelor la sfîrșitul lunii februarie, că guvernul canadian și-a fixat ca dată limită 10 aprilie pentru a hotărî dacă țara va rămîne sau se va retrage din N.A.T.O.).

Momentul în care Trudeau va fi primit la Casa Albă s-ar părea că nu este prielnic unei apropieri. Washingtonul avansează în continuare ideea unei participări mai consistente a Canadei la N.A.T.O. și a unei coparticipări financiare substanțiale din partea membrilor ei. (Canada are 12.000 de militari în Europa și a plătit din contribuția sa în întregime lor 150 milioane de dolari anual). Aceste planuri întocmite dincolo de frontieră nu sînt seama de interesele interne ale Canadei, nu oferă garanții independenței deciziilor ei de a normaliza relațiile cu țări cu sisteme politice diferite. Căci ce Trudeau numea „reevaluarea globală a politicii interne și externe canadene în concordanță cu posibilitățile sale, cu necesitățile naționale și obligațiile ce se le poate asuma în problemele internaționale” (THE TIMES) nu a rămas în fața obișnuitei declarații electorale înflăcărate cum își imaginează mulți sceptici de la Washington și Londra ci a căpătut cu consecvență relief — hotărîrea guvernului canadian de a stabili relații diplomatice cu R. P. Chineză în cadrul politicii de „dezgheț diplomatic” (LE MONDE) pe care o promovează — oferind un exemplu ilustrativ în acest sens. Cele două inițiative canadene alimentează la Casa Albă o nemulțumire deghizată. Trudeau este fără îndoială consistent de anumite sentimente manifestate față de eventualitatea retragerii Canadei din N.A.T.O. și de aceea n-a omis să precizeze că politica externă a țării sale se va ghida după aceleași coordonate chiar dacă acest lucru nemulțumeste înfîlțiturile venind din sud. Nu întîmplător zilele trecute 30 de parlamentari canadieni au început un turneu în mai multe țări ale Europei occidentale în

Oriental Apropiat

● **REGELE** HUSSEIN al Jordaniei va pleca duminică spre Cairo, pentru o vizită oficială de trei zile, la invitația președintelui Republicii Arabe Unite, Gamal Abdel Nasser. Convorbirile pe care șeful statului jordanian le va avea cu acest prilej cu președintele R.A.U. vor fi consacrate unei schimb de păreri cu privire la evoluția crizei din Orientul Mijlociu.

● **PRIMUL** MINISTRU desemnat al Israelului, Golda Meir, și-a încheiat consultările în vederea formării noului guvern. Partidele membre ale coaliției guvernamentale au cîștigat de acord asupra politicii preconizate de noul prim-ministru care, relevă agenția United Press International, nu se va deosebi în esență de cea a predecesorului său, Levi Eshkol. În ce privește lista noului guvern, pe care d-na Meir urmează să o prezinte parlamentului luni, aceasta nu va aduce, potrivit agenției citate, nici o schimbare față de fostul cabinet.

● **IN CADRUL** VIZITEI întreprinse în Israel, comandantul șef al forțelor americane din Orientul Mijlociu, și din Asia meridională, generalul Theodore Conway, a avut convorbiri cu ministrul israelian al apărării, generalul Moshe Dayan, în legătură cu diferite aspecte ale crizei din Orientul Apropiat.

● **GUNNAR JARRING**, reprezentant special al secretarului general al O.N.U. în Orientul Mijlociu, care a sosit vineri la Beirut, a avut o întrevedere cu ministrul de externe al Libanului, Yousef Salem.

DOINA TOPOR

Griji economice la Salisbury

La Salisbury, în materie de economie se preferă... tăcerea. Cifrele neplăcute (marele mai numeroase) au încetat să vadă lumina tiparului. Ian Smith dorește să coboare cortina tăcerii peste un domeniu care îi inspiră o adîncă neliniște. Metoda este veche, cu mai utilitate și alții — în trecut o dovadă — tăcerea nu poate să tîmăduiască maladiile de care suferă economia rhodesiană.

Un indice concludent al degradării economice îl reprezintă dificultățile balanței de plăți a Rhodesiei. JEUNE A-FRIQUE oferă termeni de comparație: în anul care a precedat „independența” proclamată de Smith se realizase un excedent de 180.000.000 franci. În 1967 se constată, însă, un deficit de 121.200.000 franci. Revista completează acest tablou desvîl de puțin optimist cu dezvoltarea faptului că în martie 1969 datorită externă a Rhodesiei reprezintă 228.000.000 franci, iar perspectivele sînt la fel de puțin optimiste: în octombrie se prevăd 480.000.000 franci la acest capitol.

Cunoscătorii treburilor de la Salisbury afirmă că, pînă în trecut apropiat, Ian Smith pare scutit de griji economice. Doar exportul de tutun furniza anual 85.000.000 dolari. „Independența” declarată în noiembrie 1965, prin necotizarea drepturilor majorității africane, a avut drept consecință instituirea unor sancțiuni economice față de „colonia rebelă”. Despre eficiența sau ineficiența acestor sancțiuni s-a scris mult în coloanele ziarelor, cu deosebire pe malurile Tamisei. În fapt, unele sectoare ale exportului rhodesian conservă volumul anterior al tranzacțiilor. Cromul, asbestul, minierul de fier, nichelul și alte minerale ajung pe căi oculte pe piețele apusene. Dar, cum scria un

zariar britanic, „bunăstarea Rhodesiei albe s-a fondat pe tutun”. Or, producția de tutun a fost afectată în primul rînd de sancțiunile impuse. Cumpărăturile masive ale Pretoriei n-au reușit să echilibreze balanța suferindă. Prezența lui Smith în capitala veșnică nu constituie o „vacanță”, cum s-a afirmat oficial ei un prilej de negocieri și consultări, problemele economice bucurîndu-se de o atenție neobișnuită. Cecil Wright, personaj de prim ordin în lumea financiară de la Salisbury, președintele Camerelor de Comerț din Rhodesia, afirma în urmă cu câteva săptămîni că economia rhodesiană „a început să resimțită efectele sancțiunilor economice impuse de Anglia”.

Doi oameni de afaceri din Salisbury au făcut afirmații similare în articolele pe care le-au publicat. Ian Smith a scotit necesar să intervină prompt, admonestîndu-i vehement în cursul unui discurs radiodifuzat.

O prelungire a actualului situații ar putea să agraveze dificultățile pe care le întîmpină economia rhodesiană. Chiar dacă încălcarea sancțiunilor este frecventă, exportul rhodesian se lovește de opreliști cu vîdite repercusiuni în balanța de plăți a țării. Faptul ar putea fi un argument care să pledeze în favoarea unei abordări mai realiste a problemei viitorului lui. Ian Smith nu se arată însă dispus să renunțe la politica sa stil apartheid. Premierul resist s-a declarat gata să reia dialogul cu Londra dar promite numai „concesiuni limitate”. Este cert că Smith se află într-o poziție incomodă. Chiar la Salisbury se înmulțesc cei ce cer găsirea unei țesături grabnice din criză. Povara economică presează...

Conferința de presă a președintelui S. U. A.

WASHINGTON 14 (Agerpres). — Președintele Nixon a anunțat vineri, în cadrul unei conferințe de presă ținute la Washington, că a hotărît crearea sistemului de rachete antibalistice „Sentinel”, însă pe o bază „substanțial modificată” față de recomandările fostului președinte Lyndon Johnson. El a arătat că amplasarea rachetelor va fi reexaminate anul tîrziu-se seama de dezvoltarea tehnicii și de contextul diplomatic. R. Nixon a afirmat că acest proiect nu ar trebui să constituie un obstacol în calea convorbirilor cu Uniunea Sovietică în vederea unei eventuale reduceri a armamentelor.

Înaintea începerii conferinței de presă, președintele Nixon s-a consultat cu liderii partidelor republicani și democrați în legătură cu hotărîrea luată asupra proiectului „Sentinel”. Potrivit agenției Associated Press, liderul majorității democratice din Senat, Mike Mansfield și senatorul Edward Kennedy s-au opus hotărîrii președintelui. În ultimele zile, cercuri tot mai largi ale opiniei publice din S.U.A. s-au pronunțat împotriva aplicării proiectului „Sentinel”, subliniind efectele negative ale acestui program în contextul eforturilor actuale pe plan internațional pentru încetarea cursei înarmărilor.

SENATUL S.U.A. A RATIFICAT TRATATUL DE NEPROLIFERARE NUCLEARĂ

După 4 zile de dezbateri Senatul S.U.A. a ratificat cu 83 voturi pentru și 15 contra Tratatul de neproliferație a armelor nucleare. Impotriva au votat 7 senatori democrați suțit și 3 republicani. Acest tratat a fost prezentat senatului spre aprobare la 9 iulie anul trecut de către administrația Johnson. Potrivit constituției, actul de ratificare urmează să fie semnat de către președintele S.U.A., în urma recomandării forurilor legislative.

P. N.